د درک شیبې

(د ویښې او خوب تر منځ د خیال څرکونه)

لیکوال: محمد انور وفا سمندر

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خنګ سره ایښي کتابونه (۳)

دا یو غړپ غبروړنا، (د درک شېبې)

تاسو (   ) ته، په ټول درنښت ډالۍ شوه؛

د زړونو او ذهنونو د روښنایۍ په نیت یې وڅښئ!

مینه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ودانی:

ددې کتاب، د چاپ لګښت برخه کې، ښاغلي نجم‌الدين سياس، له خپلو شخصي امکاناتو، له مينه‌اکاډمۍ سره مرسته کړې.
مينه‌اکاډمي، خپل ټول فعاليت، په رضاکاره او وړيا توګه، مخته بيايي؛ نو د مينې‌ولورينې دې چاره کې، چې هرڅوک برخه اخلي، هرکلی ورته وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلمو دغه باغچه، ډالۍ ده هغه چا ته، چې
ځان د خدای گڼي او خدای د ټولو!
مبارک؛ خدای د ټولو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه اکادمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای تعالی په نامه،

چې له نامه نه یې، د خالصې مینې او رحمت عطر،
زموږ پر زخم زخم زړونو، را اوري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: د درک شيبې

(د وينبې او خوب تر منځ د خيال ځرکونه)

ليکوال: محمد انور وفا سمندر

ډيزاين: هېوادمل گرافيکس (۰۷۸٦۷۸۵۷۲۰

FB.com/hewadmal.graphics

چاپشمېر: ۵۰۰ ټوکه

خپرندوی: مينه اکادمي

د خپرونو لړۍ: (۵)

لومړی چاپ: د ۱۴۰۰ المريز لېږديز کال پسرلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

زما او (بل) نیمه تیاره دنیا ۱

عاشقانه قمار ۲

ماشوم او جنت سره ګډ دي ۲

د ناپوهۍ «لیدل!» ۲

د حکمت سواد ۳

مینه د حقیقت هېر نوم ۳

شیبه د ابدیت زمانه ٤

یوه ترخه خو اړینه پوښتنه: ۵

ژوند د خدای د نوم رنګینې انګازې ۵

خدایي غږ او رڼا ٦

چوپتیا، د کلماتو بې شکله شکل ٦

هرڅه وس کوي، چې په ټول جوهر راڅرګند شي ۷

د ښځو د حقونو په اړه: ۸

د خدای په خوښه اوسېدل ۸

خدای په ټوله دنیا شته ۹

کور، په ژوند را تاو اندام ۱۰

له خپله درسه تېښته! ۱۱

ابدیت ۱۱

۳٦۰ درجې لید لوری ۱۲

د جنت سپینه سمفوني ۱۲

څومره شعر شوي یو ۱۳

شیبه د ژوند زمان ۱۳

د مکان، زمان هاغاړه کلی ۱۳

د انګیرنو او باورونو روح ۱٤

ژوند پر سواد مشر ۱٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر د ذهن سرطان ۱۵

ډبرين احساسات-ډبرين ذهنونه ۱۵

د بت شکن کار دنه دی ۱۶

د رنگینو فکرونو سمفوني ۱۶

کشف ۱۷

د شوپرک زړه عطر ۱۷

د ليدلو، پوهېدلو او وسېدلو دنياگانې ۱۷

مينه بې جوړې ښېگڼه ۱۸

د ژوند ارتفاع وگورئ! ۱۸

د خپلې بېسوادۍ ننداره! ۱۸

غږ سندره، او کار نڅا ۱۹

جنت خپله کرونده ۲۰

زمکه د خدايگوټو قتلگا ۲۰

دروغجن ژغورندويان ۲۱

زمکه، ذهني-رواني تابلو ۲۱

وگړی، د خپل فکر او عمل کرونده! ۲۱

خدای دا اوس شته ۲۲

هرڅه دا اوس ۲۲

زړه د خدايي ښايست تابلو ۲۲

خدای چې لرو، وېرې ته ځای نشته ۲۳

مينه د هرڅه ځواب ۲۳

د خرد او حکمت په رود کې هستوگنه ۲۴

د هرچا خپل خدای؛ يو خدای ۲۴

پوښتنې زوروري توري! ۲۴

له عطرو جوړې کلمې ۲۵

زاړه ذهني کميسيونه ۲۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورکې وهم ۲۶
د ژوند خزانه ۲۷
غرونه، مېین فریادونه ۲۷
مینه ورکول ۲۷
د آسمان امتحان ۲۸
ونه ژوندۍ ده ۲۸
ونې سرودګرې ۲۹
مور، نیمه انرژي په قمار وهلې! ۲۹
څو پوښتنې: ۳۰
د حقیقت د ارادې ژوندی غږ ۳۱
مېین زړه، د وجود راه بلد ۳۱
په عشق اوښتل ۳۲
انسان د عاطفي غلاوو ډاکو! ۳۲
د حقیقت کتاب ۳۳
د ژوند سمفوني ۳۳
هستي، د رزم ستر ډګر ۳۴
زمکه، د غږ ناتمامه سمفوني ۳۴
د آزادۍ غږ ۳۴
له سمڅې راوتل ۳۵
وېره که عشق؟ ۳۵
د مینې ناتمامه ښایست ۳۵
د مادي عقل سترګې ۳۶
مینه روزي ۳۷
د غږ او رڼا بچیان ۳۷
سکوت، د پوهې سرچینه ۳۸
د ژوند قدیمي ښوونځی ۳۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا، رښتیا شوی خوب ۳۹
هولوکاست او عقل ۳۹
زه، ته، هغه؛ ټول وړونکي دي ٤٠
شیبه شیبه نښېدل ٤١
دنیا، د غړونو ناتمامه خزانه! ٤١
ټول ژوند، یوه ساده جمله ٤٢
حال د روح زمان ٤٣
متن، د خیال ذهني ننداره ٤٣
معنوي آزادي ٤٤
هر یو خدای په لور مسافر ٤٤
جګړه د ذهني سافت ویر ترشح ٤٥
هر وګړی جلا ګل ٤٥
د خوب سفرونه ٤٦
ونې او موږ یې سوالګر ٤٦
ژوند د خدایي ارادې شکل ٤٧
په موږ کې پټ قاتلان! ٤٧
یو نوی پیل ٤٨
د باسوادۍ پټه ناپوهي ٤٨
ګوربت د ویښ روح سیمبول ٤٩
مستقیم درک ٤٩
غږ، د هر وګړي مدرسه ٥٠
غږ مشر شاعر ٥٠
بیروني تیارې د دروني تیارو انعکاس ٥١
ټول روا دي ٥٢
له ذهنه را څڅېدلې تیارې! ٥٢
وګړي، د خدایي غږ څاڅکي ٥٣

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر سر ۵۳
خدای را سره دی ۵٤
ولې د یو بل سر ، آزادۍ او مال ته غله! ۵٤
مینې اکادمیسن مسیج ۵۵
زه څوک او څه شی ۵٦
له تاریخ څخه ځان را ټولول ۵٦
د اګاهی بام ۵۷
د پوهې ګلان ۵۸
خدای سره دومره نیږدې، چې نه وېل کیږي ۵۹
موږ په څه شي ورټولیږو؟ ٦۰
ژوند بې شکله کلمه ٦۱
سرنوشت خدایي فرمان ٦۳
د ژوند غریز لاسونه ٦٤
پوهه، پر وسپنه را شنه ژبه ٦٦
کرښې، لوی په لور خاپوړې ٦۸
ټول زه بندي ۷۰
له اوس پرته بل وخت نشته! ۷۲
سپین غر د حیات چینه ۷۳
خدای او کتابي ډبرې ۷٤
له ډبرینو معناګانو آزاد غر ۷۵
زه څوک او څه شی ۷٦
دا لیکل، څه غواړي؟ ۷٦
زمانه د غلا غځول ۷۸
مینه چې شته لاندې وباندې نه‌شته ۷۹
لومړی غر سندره ۸۱
له خدای پرته ټوله بې‌سوادي ده ۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې نومه ۸۲

سر سره ولاړه مینه ۸۳

مینه د ټولو برخلیک ۸٤

ددغو اوتو بوتو لیک برخلیک مرګ دی ۸٤

تندی پر پو ښتنو ویشتلی ۸۵

د جلاوطنی مدرسه ۸٦

مینه یوازې مینه ده ۸۷

له مینې سره خدای ښکاره کېږي ۸۸

ژمکه د څپرو د جنګ تیاتر ۸۹

سبا، نه شوې زمانه ده! ۹۰

بې مینې هېڅ نه‌شته ۹۱

لارې د مینې بحر ته ورتوېږي ۹۱

د زمان د کپس بتان ۹۲

لیکوال ځان لیکي ۹۳

هر نوم د خدای د نوم بله څېره ۹٤

زه زمانه ۹۵

زه د پنځو ښامارانو کلا ۹٦

د درک شېبه ۹۹

حکمت او شېبه ۱۰۰

مینه په هره خوا چې ځي هغه ته رسېږي ۱۰۱

کله چې مینه په خوراک بدله شي ۱۰۲

مینه کور ته د ورتللو بېړی ۱۰۳

هغه خو ټولو سره په مینه دی ۱۰٤

«زه» د خاطرو هدیره! ۱۰۵

روح د آسمان وګړی ۱۰۷

برکت دې وي ۱۰۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقدمې په ډول

هغه څه، چې دلته د کلمو په دغو جامو کې، ځښنئ؛ د نيمه ويښې-نيمه خوب، حسي وضعيت کې، د ناڅاپي تالندو «لمربارانونو» په بڼه، را پيدا او کشف شوي دي.

نو که يې ارزښت په توګه پېژنئ، ټول برکت يې د عشق او رحمت خدايي اقيانوس ته ورګرځي.

ژوند راته وايي چې؛ ټولې ارواوې ددغه ابدي اقيانوس، له بې شمېره تيو نه، د ژوند، بلوغ، پايښت او بقا شېدې ځښي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما او (بل) نیمه تیاره دنیا

(د ویښې او خوب ترمنځ نیمه ویښې، درک او موندنې)

دنیا دوه برخې ده؛ نیمه یې زما، نیمه یې د (بل) برخه ده! زما برخه رڼا او ها د بل برخه توره تیاره ده!

زه- دا نېږدې نیمه پېړۍ- لګیا یم، چې د بل تیاره برخه، رڼا کړم!

خو خبر نه، چې (بل)، چې د ځان (ځان) دی- زما په شان لګیا دی، زما برخه- چې تیاره یې ویني، په زور رڼوي!

خو اوس مې عقل ځای ته راغی: موږ دواړه په غلطو ځایونو کې، په تیارې چړې راایستلې!

تیاره؛ خو ټوله د ذهن دننه ده!

رښتیا تاسو ووایئ:

آیا وخت یې نه دی، چې د (ځان) د تیارو له مکتبه، فاراغت حاصل کړو!؟

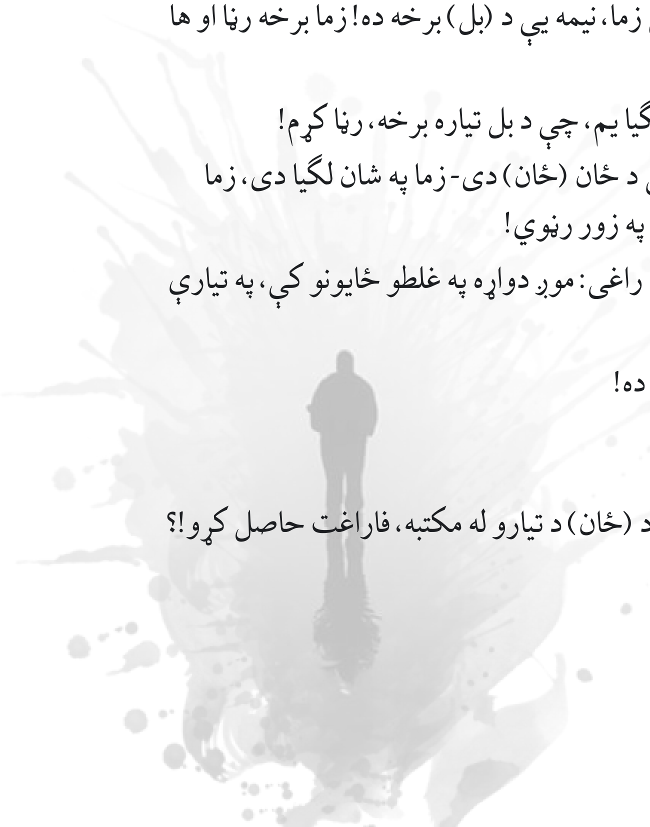

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاشقانه قمار

وايي:

«د هر څه ترلاسه کولو لپاره بايد ټول کارونه د خدای په نامه او د هغه لپاره؛ پرته د څه شي له غوښتلو او توقع، تر سره شي. وروسته کېدای شي، چې د خدای د غره لوړو څوکو ته ورسېږئ او د حقيقت شوکت تر لاسه کړئ.»

ماشوم او جنت سره ګډ دي

تېره ورځ عام مجلس کې، يوه بابا بل ته کيسه کړه:

يوه کوچني له بله وپوښتل: پاچايان به څشی (څه شی) خوري؟

بل کوچني ځواب ووايه: پاچايان «نينې»خوري!»

ماشوم رښتيا وايي او د ماشوم چلند له ژوند سره پر شخصي تجربه ولاړ دی. دلته ښايي ماشوم ته نينې خوږل،

خوږ جنت ايسېده!

د ناپوهۍ «ليدل!»

لويه خدايه!

کلمې څومره بېوزلې دي!

د هغو د اندامونو په هندسه کې، حقيقت د مولانا رومي د فيل په لاس، پښه، خرطوم، سترګه، ګېډه، او بدرنګو

رمباړو، بدلېږي!

حقيقت د سپين، بې شکله، بې متنه غږ (ليدل، پوهېدل، او سېدل)، دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلمې په بېلابېلو ژبو خاپوړې دي.
د دومره کلمو کارولو ګټه دا شوه، چې خپله ناپوهي «ووینم!»

د حکمت سواد

حکمت د پوهېدلو خالص - بې دلیله وضعیت دی.
دا پوهه وزن نلري، زمان پورې تړلې نه ده.
دا ژوندۍ او جاري پوهه ده.
دا د شېبې موندل دي.
دا همزمانه (لیدل، پوهېدل،اوسېدل) دي.
یعنې دغه شېبه، هر ځای او هر شي باندې پوهېدل دي.
دا د حقیقت، سوچه وضعیت دی؛ چې هم د یوه مېږي په دننه کې شته او هم په یوه استاد کې...

مینه د حقیقت هېر نوم

«حقیقت یو؛ خو د ژوندو په خېر، بې شمېره ننداري لري.»
دا رنګین رنګین فکرونه او ګروهې، دا راز راز فرهنګونه، خویونه، عادتونه، ځانګړنې، بې شمېر حقیقت طریقې، د انسانانو د اګاهیو متفاوتو وضعیتونو ته ځواب ویل دي.
دا دومره ستره تنوع، د هستۍ د سترې سمفونۍ، کمال ښيي!
زمکه د اوو ملیارده او څو آوازونو ګډه لنډۍ او هایکو ده!
موږ په بې سارې سمفونۍ کې اوړو را اوړو!
آیا کله مو ځان او ددغو څو مېلیارده ترانه بولو په منځ کې، یو ښاد ریتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچت کړی دی؟

او دا ټول د حقیقت په لټه کې دي.

خو حقیقت تر ټول تدوین شوي فکر-فرهنګ، بهر او ناپایه دی.

حقیقت د هغه چا دی، چې شیبه شیبه له هستۍ او د ژوند له حقیقت سره پخلا او په همغږۍ کې سا کاږي.

شیبه د ابدیت زمانه

ساعت، ورځ، کال، پېړۍ: آیا همدومره عمر غواړو!؟

آیا ټوله هېله مو داده، چې زریزه، مېلیونیزه... دې زما عمر وي!؟

آیا په رښتیا دا منو چې عمر دې-ولو که یو میلیون کاله هم وي-پای ولري!؟

شیبه، «شیبه» ده؛ خو په ټول زمان زیاته ده.

لویه ستونزه، د شیبې کشف دی!

یعني داچې په ټول درک او شعور او عاطفي-رواني حضور سره، شیبه کې را ټول واوسو.

دا چاره یو شخصي-عملي زیار غواړي.

نه پوهېږم څه نوم ورکړم!؟ ښایي (تسلیمي): ځان، ذهن، هیلې، غوښتنې، اندېښنې او هرڅه د خدای په نامه خوشې کول!

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ترخه خواږینه پوښتنه:

آیا عاطفي مړښت شته؟

آیا انسان مینه-لورینه، په هغه اندازه، چې مادي دنیا کې یې ترلاسه کړې، یا ښایي ترلاسه یې کړي؛ همدومره غواړي؟

آیا موجوده عاطفي رابطې یا رابطو یې، هغه قانع کړی دی؟

نو لکه چې انسان (نر-ښځه) اساسا غواړي یوه داسې ذهني-رواني اقلیم ته ننوځي، چې فکر، وینا، دریځ، کړنه او هرڅه یې، د مینې له جنسه راشنه او مینه وي!

د مینې دې ابدیت ته د ننوتلو او امن کېدلو پیل، مینه کول دي!

خالصه مینه، د فکر-باور او اخلاقو، زاړه ذهني-رواني پوټکي، د انسان له ابدي برخې (روح)، لېرې کوي او سپین عقل ته د ځلېدلو فرصت برابروي!

نو د بشپړې مینې لپاره مینه وکړئ: ځان سره، بل سره (ځکه هغه هم ستا په شان روح دی) او ددې هرڅه له عاشق سلطان سره.

ژوند د خدای د نوم رنګینې انګازې

ونه ژوندۍ ده.

ونه تن لري، صراحي اندام،

او ګز ګز ښځې لري.

تر دې ښځو لاندې دمه نیول،

سا شړل-هوسا کېدل،

او د زړه په ژبه، د ژوند بې‌متنه متن تلاوت کول: دعا نو بله څنګه وي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايي غږ او رڼا

هغه څه چې هرڅه ترې جوړ دي!
هغه پنځونکې تومنه، چې ټول واقعيت ترې راټوکېدلای!
او موږ يې د خدايي روح په نام پېژنو.
هرڅه ددغه ستر جريان په ابدي ځپو کې زوکړه کوي،
اوړي را اوړي، لويېږي، زړېږي او د ژوند او هويت تازه شکلونه،
اغوندي او غورځوي.
هرڅه ددغه ژوندي غږ او رڼا په دننه کې ژوند اخلي او ژوند لري.
ارواوې دغه ستر ابدي جريان ځنبي او خپل ابديت ته دوام ورکوي.
دا د تر ټولو ژوندۍ انرژۍ په توګه، په هرڅه کې شته. له هرڅه کولای شي
را ښکاره او څرګند شي او په وينا شي.
ځان دغه ژوندي ابدي جريان، سيل او توپان ته سپارم.
غواړم دا راته فکر، وينا، دريځ او عمل شي.

چوپتيا، د کلماتو بې شکله شکل

عشق کولای شي دغه غير ذهني نعرې شعر کړي، ترانه يې وغږوي.
دا غږ په ټول ژوند ګډ دی.
هر هغه څه چې د خپلې اګاهۍ دننه اورئ،
د هغه سپين غږ، يو غږ يې دی.
د سيند شوږس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باد د منهې اوښښښ،

د مرغۍ چیو چیوووو....،

د جټ الوتکې غرزس،

د تالندې غړمبا،

د میږې پر ډکو تیو، د وري د شونډو خوشې کړې ام م م...م، ریتم،

ټول د غږ له سمندره را جلا شوي بې متنه بیتونه، لنډۍ او قصیدې دي.

ژوند د غږ مجسمه سمفوني ده.

غږ د خدای دی او خدای په ټولو کې، د ټولو دی.

د فرهاد و شیرینو،

د مومن خان و درخانو،

د لیلي و مجنون،

د سیاه موی و جلالي...

مینې، ددغه غږ لخوا د شعر، او سندرې جوړېدلو غوښتنه ده.

هر څه وس کوي، چې په ټول جوهر راڅرګند شي

لمرګلی، بادام ګل، رواشه، غرڅه، نی،

اوبه شوې وریځې،

له اوره ډکه اسماني څاه (لمر)،

بل هر یو، په ټول وس ځلیږي.

وګورئ (الماس) د غره د بې‌غږه سوزنده چیغو بچی دی!

خو آیا ما انسان هڅه کړې، «انسانیت»، راوړم!؟

راځئ- حداقل دا نن- هڅه وکړو، خپل انسانیت را بربنډ کړو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځو د حقونو په اړه:

تر هغو چې یوه ټولنه کې، اخلاق یوازې د یوه جنس د پاکوالي په تله تلل کېږي، ایا ټولنه اخلاقي شوه؟

له بلې خوا: تر هغو چې جنست، د مادي امتیازاتو ترلاسه کولو وسیلې په توګه کارول کېږي، ټولنه اخلاقي شوه؟

نو:

له اخلاقي پلوه متعادله ټولنه هغه ده، چې دواړه جنسونه، د پوره ازادۍ او

مسؤولیت منلو په فضا کې، ګډ ژوند اختیار او هغه وپالي.

د خدای په خوښه اوسېدل

سترګې مې د غږ او رڼا په ستورمزلي قافله سالار ولګېدې؛ ما وېل «کاش کې زه وای!»

تلویزیون کې قمرګلې د غږ په اوبو، د عشق جونګړه جوړه کړې وه؛ ما وېل «ولې زما غږ د خامو ختو، غرنیو کاڼو او پولادو بوی لري!؟»

لمر ټولې دنیا ته څراغ ورکړی ؤ: «ومې لیدل، چې زه همدا اوس لکه له خپلو تیارو ډک غر، په لاپو یم.»

د فیسبوک په دره، د ناسا اداري، د ستورمزلو ارت پلونه چاپ ؤ؛ خو زه له (شیري لارې) دومره لېرې وم، لکه د کبر شناختې چې د انسانانو شهرت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یخ وهلی دی!

ما غوښتل، دا اوس، د آرام سمندر د تل، د هغې نه لیدلې سمخې تیارو کې، مور پسې سرګردان کب، لارښوود واوسم!

خو خبر وم، چې (ځان) پسې مې ایمان تللی!

اصلا ما غوښتل دغه شیبه، هرځای، هر شی واوسم او په ټولو پوه واوسم!

دې شیبه کې ایله، چې په زړه راویښ شوم. نو ما وېل:

«خدایه! څه چې تا غوښتي وي، هغه هر څه دي!»

د خدای په خوښه اوسېدل، دغه شیبه د هر شي لیدل او پوهېدل دي.

تازه مې وموندله، چې دومره مهال په لاپو وم!

او رښتیا، د خدای له خوښې پرته، هره مشغولا، ځای پر ځای ګرځېدل او پر ځان را تاوېدل دي.

خدای په ټوله دنیا شته

«دروني ژوند- په زیاته پیمانه، زه امنیت او آرامتیا کې دننه کولم.

د هستۍ په دې توپان کې، د خدایي غږ او رڼا، ژوندۍ زده کړې، زما مور چلې وې.»

انسان چې په ټوله پوهه او درک دا ومنله او خپله کړه، چې خدای شته! نو په ټوله هستۍ واوښت.

خدای دغه شیبه، هرځای، هرچا سره شته.

د انسان د زمکني سفر او مزل ټوله میوه، په دغه پوهه بدلېدل دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور، په ژوند را تاو اندام

په (ښارکور) را تاو ډبروسکرو لوخړو سره سره، سهار، پوزپېچلی، په کوڅو ور سم شوم.

په کوڅو کې د ژوند، تازه او بې مانند‌ه نغمه جاري وه! خو څه بې‌شمېره رنګینه نغمه!

اورئ: دې ښار کې د پنځه- شپږ میلیونه انسانانو د زړونو عطر خالي دي!

او دا جوشانه نغمه په دغو خبرو جوړه او بیا په متن را ترجمه شوه:

کور، په ژوند را تاو اندام دی. لکه زما اندام، چې په دغه تراوسه ما نه پېژندلي روح، چې را تاو، غوښن اندام دی.

کور هم کرونده ده، زه هم کرونده یم او ته هم د «هغه» د ارادې کرونده یې!

د ابدیت کروندګر، همدلته، د ما او ستا دننه، او هم د اقیانوسونو په لوی وجود کې، د یوه یوه کب، د واړه وجود کروندې ته خواړه- اوبه، برابر وي.

او زموږ تمرکز په څه دی!؟

آیا ټوله ورځ د خپل جعلي، ذهني- رواني (قدرت- شهرت)، پر سر، په چنو وهلو او مداري‌ګریو نه یو ستړي!؟

آیا څه چې فکر کې لرو او زیاتوو، او د زړه او روح په وینو پالو، او په زور یا رضا، په نورو ور منو، خدایي ښایست لري!؟

هو، اصلي خبره داده، چې تن په روح را تاوه کلا ده!

هااا...ای! څه له خځلو ډک ذهنونه مو عبادت‌ځلي ودرولي!!!

مننه له ژونده، چې لا هم ما ته، تا ته، هغه ته...

او د ښار دې (ژوندلارو) کوڅو کې- چې بیا بیا انساني قهر سوزولي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوزوي يې، کې ځغلي او په بې‌متنه ژبه وايي:

«خدای مينه کوي!»

اوس نو تاسو ووایئ: آيا ټول د يو بل د مينې پوروړي نه يو!؟

له خپله درسه تېښته!

آيا روان ژوند، رواني هڅې، او چارې-بوختياوې، زما له خپلې زده‌کړې تېښته نه ده؟

ټول حقيقت دادی: «خدای شته!»

آيا دغه شېبه زما فکر، وينا، دريځ و چلند، دا پوهه ځلوي!؟

فکر-پوهه هغه ده، چې خدايي حضور ويني، اوري او دې هوښيارۍ کې اوسي.

ابديت

ابديت په شېبه کې سا باسي.

شېبه ومومه، ابديت همدا دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۶۰ درجې لید لوری

ځان سره مې ووېل؛ خبر تاسو يې هم واورئ:

څه مې چې ويلي؛

څه مې چې ليکلي،

او ټول څه چې مې تر سره کړي،

آيا په دوه توته ارزي!؟

ځکه: څو چې ۳۶۰درجې ديد (ليدلوری) ونلرم، يعني دا چې دغه شيبه هر څه ونه شم ليدلای، وربانديې پوه ونه اوسم او هر څه ونه اوسم؛ پوهه-عقل خوار دي او په دوه توته نه ارزي!

که دا منو چې خدای شته. نو هر ځای او هر وخت شته؛ نو ۳۶۰ درجې ليدلوری هم شته؛ که راوينښ شو.

د جنت سپينه سمفوني

د غږ سپينه نغمه، چې د وجود له ناپيدا لوړو را الوزي،

د حيات اوبه دي،

چې وګړی يې په څپو سپور،

خپلو هېرو ازلي زمکو ته رسېدلای شي.

کله کله «ځان»، اورئ!

چوپيتا، ددغه غږ په ابدي سندره ډکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره شعر شوي يو

ژوند د «شيبې» شعر دی.

څومره، چې ژوندي ۇ، هومره شعر جوړېږو.

وګورئ،

هيلۍ، زانې، د چينې اوبه،

او د پيغلو خندا،

تر هر نوي او زاړه شعره، زياتې نوې او شعر شوې برېښي.

شېبه د ژوند زمان

«ناڅاپه مې احساس کړه، چې ژوندی يم!»

آيا کله داسې احساس در پېښ شوی!!

داسې احساس چې پېښ شي، بل څوک په سړي نه پوهېږي؛ ځکه نو ډېر ژر هېرېږي!

د مکان، زمان هاغاړه کلی

وايي «تجربه تل تر پيسو مهمه ده.»

ځکه چې «د زده‌کړې يوازينی لاره، عمل يا تجربه ده.»

او دا خو منو، چې د روان مادي- ذهني ژوند اساسي هدف، زده‌کړه ده.

د اروا سرنوشت دادی، چې په مادي جامو کې ځان وپېژني او دې سره به، د مکان- زمان هاغاړه، خپل لېرې کلي ته ستنېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انگیرنو او باورونو روح

ژوند په بې‌متنه ژبه غږېږي.
گلان، چنارونه،
وېالې، سیندونه،
مچۍ، غرڅې، همالیا او بابا غرونه،
اطلس او نور اقیانوسونه،
لمر او ستوري... دا د ژوند د ناتمامې ژبې، مجسمې کلمې دي.
آیا زموږ ژبه او نورې ژبې، او په ژبو سپرې پوهې او انگېرنې-باورونه،
دومره روح لري، چې د «کاکا مراد» کونډې، درد ته د خوښۍ جام ور په
خوله کړي!؟

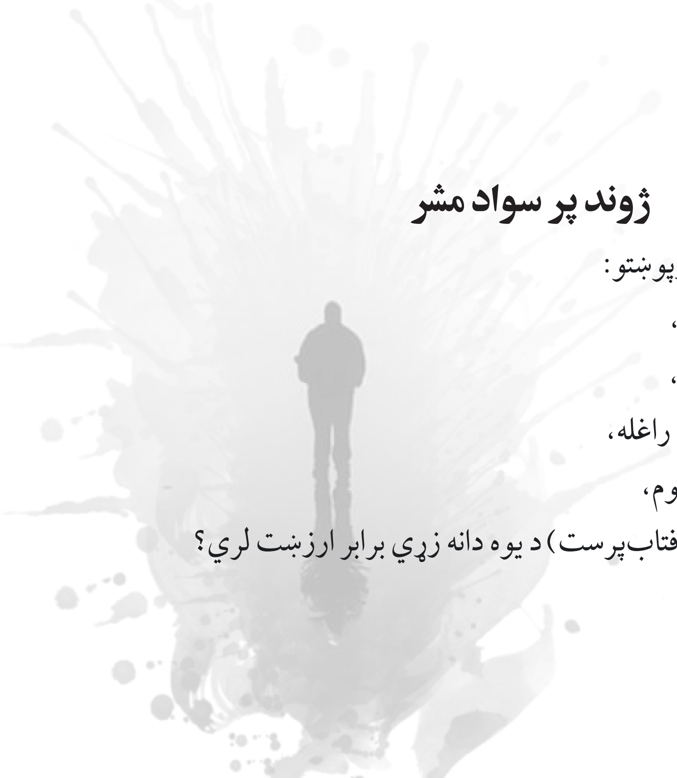

ژوند پر سواد مشر

کله کله ښه ده ځان نه وپوښتو:
دا فکر چې را سره دی،
دا دریځ چې ما نیولای،
دا وینا چې په خوله مې راغله،
او دا کړنه چې زه یې کوم،
آیا د یوه لمرگلي (گل‌افتاب‌پرست) د یوه دانه زړي برابر ارزښت لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر د ذهن سرطان

عارف يې وپوښته:

«قهر څه شی دی؟»

هغه ډېر ښکلی ځواب ورکړ:

«قهر هغه سزا ده، چې يو وګړی يې د بل د غلطۍ په خاطر ځانته ورکوي.»

په رښتينې معنا «قهر ذهني سرطان دی!»

او ددې سرطان درملنه، سم تشخيص او سم قضاوت دی. هغه داچې، ښه او بد، ښکلا او بدرنګي، او ګناه، ټول ذهني - رواني مفاهيم دي.

ډېرين احساسات-ډېرين ذهنونه

اوښکې د هر زړه زده دي؛ ولو که د غوايي زړه هم وي!

وايي د امريکې سره پوستي اوسېدونکي، کله چې هوسۍ ونيسي، نو تر وژلو او د غوښې له پخولو دمخه يې، د خپل باور له مخې، ځانګړي عبادتي مراسم نيسي او بيا لاس په دعا، له هوسۍ عذر غواړي او د زاريو په ډول ورته وايي:

«موږ د خپلې بقا لپاره، ستا غوښې ته اړتيا لرو، نو ځکه ژوند درنه اخلو!»

خو دلته احساسات او ذهني پوهې دومره ډېرينې دي، چې وينه بهول داسې ايسي، چې ته به وايې، سور رنګ دی، او عقلي ماشومان، د رسم کارخانګي ترسره کوي!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بت شکن کار دننه دی

لړې مې پر شخصي طبیعت ډېرې ښې لګېږي.

دا ډول فضا، له طبعیت او هستۍ سره د یو ډول حل کېدلو احساس راکوي.

یو مهال، چې پاکستان کې اوسېدلو، نو کله به د طبیعت د ځواکونو تعاملاتو داسې لړې، پر فضا را خورې کړې، نو زه به مخ په پټو ووتم او د چوپتیا لوړه چیغه به مې پرېښووله، چې وجود دننه داسې سپینه غوغا جوړه کړي، چې د ټول تاریخ خیرن تختونه او پاچاهان مې، په لړزه راولي.

د رنګینو فکرونو سمفوني

تر ټول پنځېدلي هنر لوړ شهکار پنځېدلای شي!

ژوند یوه ګډه سمفوني ده.

تنوع؛ تر ټولو لوی ښایست جوړول دي.

ښه، که انسانان، له خپلو سرو، شنو، ژېړو، نارنجي، بادامي، پسته‌یي، طلایي او سل‌هاوو میلیونو نورو فکري رنګونو سره، یوبل سره په روغه کې واوسي، نو دا کار به داسې ګډه او ستره سمفوني جوړه کړي، چې د تر ټولو پنځېدلو شعرونو، کیسو، نقاشیو، مجسمو، لوړ هنر به مو ژوند په واقعیت بدل شي.

د رنګونو دا میلیوني بڼ، خپله جوړولای شو: باید د یو بل د فکر، خیال او انګېرنې له تفاوت سره، روغه وکړو.

سوله، د بل په سر، فکر، ازادۍ او مال، کار لرلو راڅخه، رټلې!

زموږ او سولې، ډاډ و خوشحالۍ ترمنځ، د فکرونو بې شکله دیوالونه ولاړ دي!

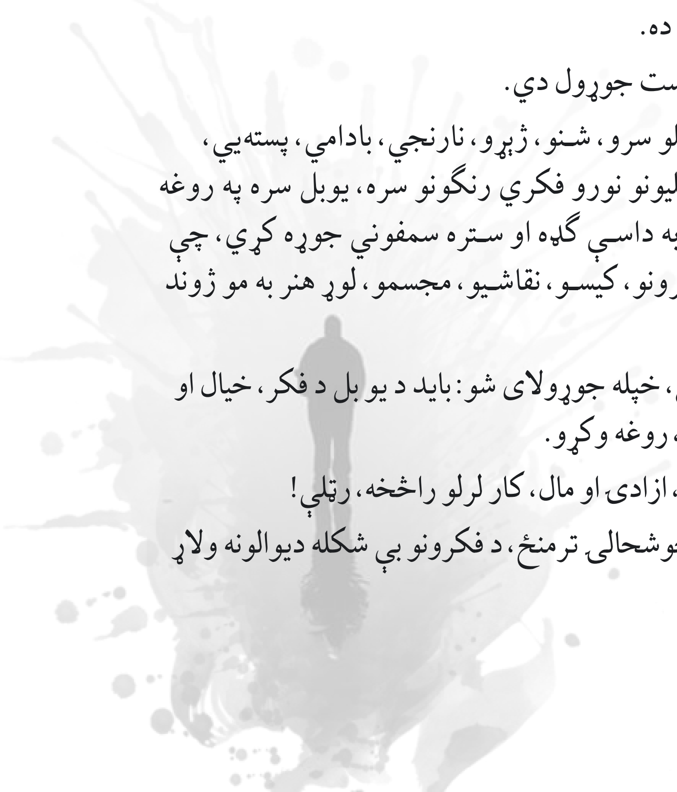

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشف

«خواشني او خفګان، آشنا څرخه وه، چې ډېری مهال يې زه له هرڅه په يوه تش ژوندانه کې ډوبولم.

له زمان هاغاړه آواز يې ما د زړه له لارې اورېده.

داسې احساس را پيښېده، چې ښايي څوک زما له حاله په خبرېدلو سره، الهام ترلاسه کړي او د بې پولو خدايي سرچينې په لور خپله لاره ومومي!»

د شوپرک زړه عطر

«پرته له قهره بل دښمن نشته.

کله چې قهر موږ تر کنترول لاندې راولي، بيا هر ځای دښمن لټو!»

که قهار قاتل دا درک کړي، چې حتا د يوه شوپرک زړه هم، د خدای د نوم له عطرو ډک دی، بيا به هره وسله ببرته د اهنګر څټکانو لپاره خامه وسپنه شي!

د ليدلو، پوهېدلو او اوسېدلو دنياګانې

د غړ او رڼا مريدان، چې د روح سفر له لارې، د مادې او انرژۍ، فضا او زمان جهانونو له موانعو واوړي، د (ليدلو، پوهېدلو او اوسېدلو)، معنوي دنياګانو ته رسېږي.

دا هغه څه دي، چې د هر روح خدايي برخليک جوړوي.

دې سرنوشت کې د راوښېدلو لپاره، يو مېين زړه په کار دی.

داسې زړه، چې پرته له خدايه، بل هېڅ ونغواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه بې جوړې ښېګڼه

روح، تر زمان مشر دی؛ روح خدايي دی.

مینه باید ورسره وشي.

ځمکه، يوازې د انسان پالنتون نه ده!

ځمکه د روح پالنځی ده.

او زده کړه، له هر هغه څه سره مینه کول دي چې

خدای پیدا کړي.

پرته له توپیره مینه وکړئ.

د ژوند ارتفاع وګورئ!

ژوند د ابدیت د مادې اتوم دی،

چې د واقعیت په رنګینو جامو کې راښکاره شوی او بیا بیا راښکارېږي.

د خپلې بېسوادۍ ننداره!

غبرګ زما د زده کړې ژوندۍ سرچینه ده.

غبرګ تازه دی. په تېره هغه بې‌متنه غبرګ چې په دروني حواسو یا د زړه په غوږونو یې چې اورو.

خو زما ذهني زده‌کړه او انبار کړې پوهه، له ذهني متنونو را چاغه شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو:
که زما دغه ټول چاپ شوي او ناچاپ اثار یوازې دومره وکولای شي،
چې د چا پاملرنه د غږ تازه او ابدي جریان ته- چې د خپل وجود له تله
یې،
د یوې بې‌مفهومه نغمې په بڼه؛ دغه شیبه هم اوربدلای شو- واړوي،
لوی کار به شوی وي!
خو یادونه کوم، چې د (پوهې، ازادۍ او عشق) دغه ابدي نغمه، نه په متن
کې شته، نه په وینا کې او نه په ذهني مکاتبو او باورونو کې!
خو دې سره سره، دا ټوله ذهني پوهه او ژبه، د حیات له دغه روده، راوتلې.
یوازې عاشق زړه په کار دی.
عشق د ټول پنځ، پلار دی.
هیله ده، چې زما پر دې اعتراف تاسو هم باور وکړئ!
او ما د غږ او رڼا د ابدي بهیرونو یو لاروی وګڼئ!

غږ سندره، او کار نڅا

نږدې شل کاله دمخه مې وېل «ارمان مې دادی چې:
هره وینا سندره او هر حرکت/کار، نڅا شي!»
او تېر کړی ژوند او د پنځ پر ډګر کار، دې موخې لپاره دوامداره تمریني
چارې دي.
نو هېڅ شی په غم کولو نه ارزي! دا یې عمر تللی، ځواني خزان، ځېره-
بدن، هیلې او هڅې خزان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا په غم کولو ارزي!؟

آیا دا بدن زما دی، چې اوښکې پرې توې کړم!

بدن «ځان» نه دی او نه ارزي په غم کولو.

سرنوشت مو دادی، چې بدن د مکان-زمان اقلیم لنډمهاله جامې وپېژنو او پخپل ابدیت راویښ شو.

جنت خپله کرونده

وايي: جنت، د هر وګړي د فکر، باور، دريځ او کړنو، انعکاس دی.

موږ هغه څه ته رسېږو، چې په ټول وس ورته تلاش کوو.

د قهر بدل قهر دی، د مينې مينه ده...

دا د ژوند غوښ قانون دی «څه چې کرې هغه به ريبې.»

هر وګړی د خپلو روانو او فردي تجربو له لارې مومي، چې جنت يې د عمرونو کرونده ده.

زمکه د خدايګوټو قتلګا

ټوله هغه هستي، چې ذهن او حواس يې پېژني، او ورباندې يقيني دي، د زيږون، ځوانۍ، زړښت او مرګ په څرخ کې اوړي را اوړي!

او زمکه د مادي-ذهني خدايګوټو د بقا لپاره لويه قتلګاه جوړه ده!

خو روح شته؛ ځکه دا د خدای دی.

ماده، ذهن، عاطفه او حافظه، مکاني-زماني کالبونه او لباسونه دي.

خو د انسان دا مادي-رواني هستي، د ذهني نفسونو (قهر، شهوت، طمعې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړلتیا او ځانپرستۍ) خوراک دي.

خو ذهني مدرسین، د زمان د ها غاړې او دا غاړې فاتح، د نظم، مثال او کیسې، د وچ شوي کتاب یا کتیبې شرحه داسې کوي: «آسمان ته لاره زما په قواله ده!»

دروغجن ژغورندویان

وايي: « څوک هم اړتیا نلري، چې و دې ژغورل شي او خوندي دې شي. بلکې خلک له خپل ځواکه د ګټې اخستلو پوهې ته اړتیا لري.»

زمکه، ذهني-رواني تابلو

«هرڅه باره کې چې فکر کوئ، هغه دباندې دنیا کې راښکاره کېږي او واقعیت ومومي.

خو له دې سره سره، هغه ډېرى مهال، د موږ د انتطار خلاف، راڅرګندېږي.»

وګړی، د خپل فکر او عمل کرونده!

«هره لاره هماغه ده، چې لاروی یې ځانته جوړوي!»

دې وړې جملې ته په دقت کولو سره، وګړی دا مومي، چې هرڅه به پخپله د ځان لپاره تر سره کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې کار سره وګړي په خلاق موجود بدلېږي، او هېڅمهال، د خپل ژوند او برخليک په خاطر، بل وګړی پړ نه ګڼي.

خدای دا اوس شته

«هېڅمهال د تېرې زمانې بندي مه اوسه! تېره يوازې درس وه، نه تلپاتې بند!»

هرڅه دا اوس

ژوند، د خدايي ارادې، ژوندی شعر دی.
رنګين طبيعت د ابديت لويه سمفوني ده.
د ژوند او ژوندو خدمت، لويه ښېګنه ده.

زړه د خدايي ښايست تابلو

ټول ژوندي مينه حس کولای شي.
مينه ژوندی مکتب دی.
آيا د جګړې ټول داستان، د يوه ژوندي په زړه کې د خدای د ورک نوم د ټکان له ښايست سره برابرېدلای شي!؟

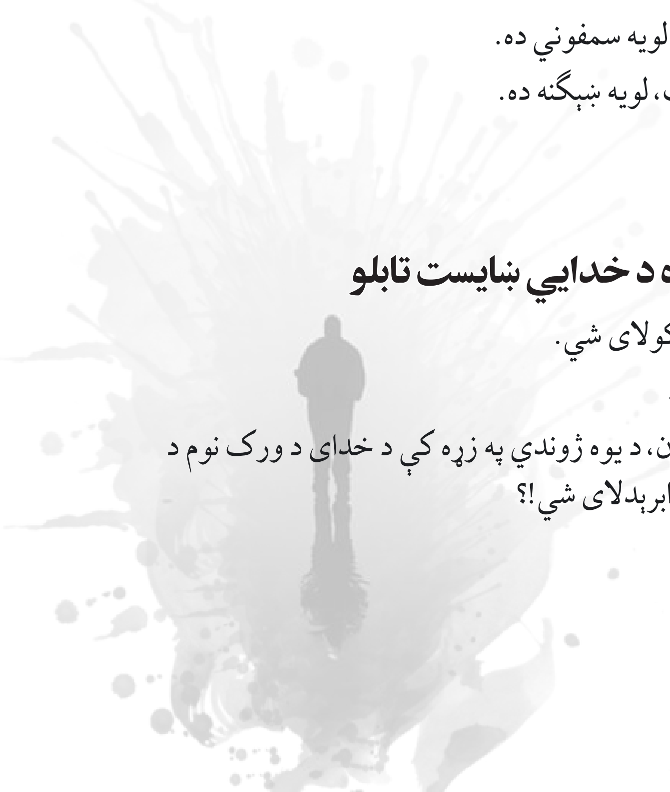

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای چې لرو، وېرې ته ځای نشته

زرينې کربښې:

«په ټول ژوند کې مې ستره اندېښنه دغه وېره وه، چې «خلک څه وايي؟»

تر هغو، چې وګړی، ددې وېرې په سارت کې دی، نو بېځايه لګيا دی! هېڅ آبادي او لاسته راوړنه يې خپله نه ده!

نو وګړي پرېږدئ خپلو کارونو ته، تاسو ته خپل کارونه لاره څاري.

راوېښ شئ! تاسو د هيچا کاردستي نه ياست. تاسو د خدای ياست. نو هڅه وکړئ، چې د خدای وړ واوسئ.

مينه د هر څه ځواب

مينه د ټولو اړتياوو ځواب ده.

آيا غواړئ له ټول ژوند او ټولو ژوندو سره پخلا او دوست واوسئ؟

«مينه» پخپل فکر، پخپله خبره، پخپل دريځ او پخپل چلند واړوئ!

مينه، د هر څه ځواب ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خرد او حکمت په رود کې هستوگنه

هر وگړی، پخپلې طبیعي چټکتیا سره، د ابدیت لاره تعقیبوي. بېړې ته هېڅ اړتیا نشته. هر وگړی، د حکمت او خرد له روده هغه څه ترلاسه کوي، چې دغه شېبه اړتیا ورته لري.

خدایي سړی وایي: «د خلقت هر څه پخپل ځای دي؛ اوس دغسې ده، او بل وخت به دغسې وي.»

د هر چا خپل خدای؛ یو خدای

انسان د خپلې اگاهۍ د وزرونو په پراخوالي، حضور لري.

او له خپل حضوره، د خپلې ویښتیا په اندازه، اگاه دی.

پوښتنې زورورې تورې!

د اروا غوښ برخلیک، معنوي وده ده. دغه راز په غوښه توگه باور لرم، چې «خدای شته.»

نو خنډ له کومه شو؟

نو بیا ولې د ځانپېژندنې په «الف و بې» په ښنبډا مخته ځو؟

ولې د ذهني - متافزیکي پوهې په اسارت کې لوېږو؟

ښایي خنډ موږ خپله واوسو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايي له خپلې معنوي ودې وېرېږو!؟
آيا زموږ اند و باور و نظر،
اخلاق او د پوهې ټوله پانګه،
د ژوند عطر لري؟
نه چې دا ټول اضافي بارونه واوسي!؟
آيا په دې پوهېږو، چې ولې د «ځان» او خدای تعالی - چې مطلق حاضر دی - له پېژندلو، غافل ياستو؟
کله کله، پوښتنې د هغو تيارو لپاره ځواکمنې تورې دي، چې پر موږ را تاوې شوي دي!
يو ځل يې وآزمويئ. په ياد مو دي، چې فيلوسوف سقراط د خپلو پوښتنو مخلوق ؤ.

له عطرو جوړې کلمې

خپلو ويناو ته به پام کوو!
ايا هغه کلمې چې په خوله راوړو، په يوه ډېر ساده ګل اوښتلای شي!؟
که ذهن، وينا او دريځ مو د ژوند او ژوندو له مينې ډک وي،
شيبه شيبه د داسې ګلانو د باغونو خدايي عطر،
ټول ژوند ته ډالۍ کولای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه ذهني کميسيونه

ژوند نوی دی؛

لکه ددې هر څه خدای چې تل دی.

نو له زړو ذهني لباسونو-عادتونو به راووځو، چې دا له عجايبو ډکه نوې هوا وڅښو!

د ورکې وهم

ژوند، تفريح ځای نه دی.

ژوند د اسمان‌منزل، د زده کړې مدرسه دی.

واګې خدايي ارادې ته وسپاره او ټول ژوند سره د مينې له دريځه،

خپله فردي لاره وهه.

ژوندمزل پر مهال، له هيڅ ستونزې، درد او سختۍ، مخ مه اړوه.

خدای شته! نو هيڅ راز ستونزې او سختۍ پر مهال، د ورکې وهم ته لاره مه ورکوه.

باور ولره، چې شيبه هم بې خدايه نه يې!

او هغه خالصه مينه ده.

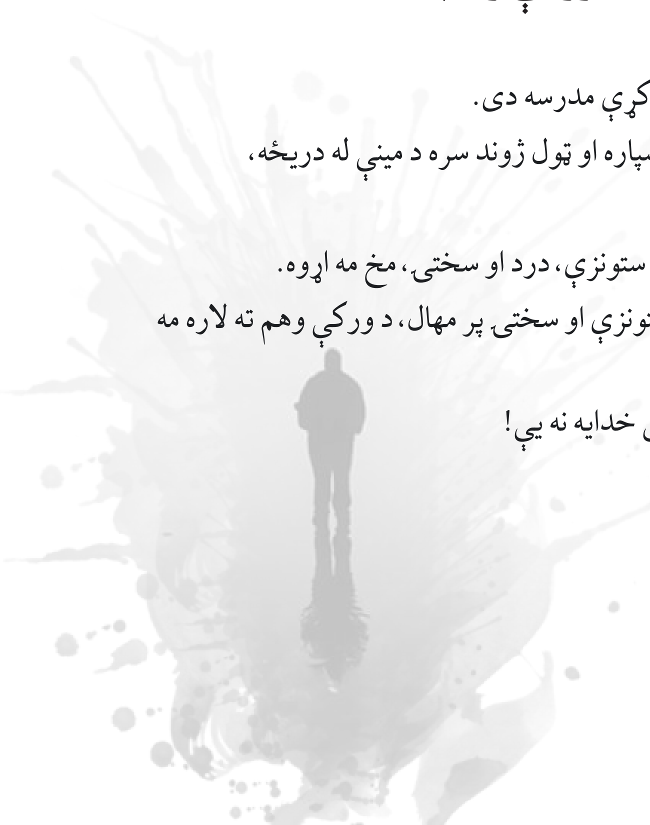

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند خزانه

ژوند څه دی؟

«شېبه» کشفول او د هغې ژوندی جام څښل.

ژوند څه دی؟

تاسو یوه یوه سره، هغه هم دغه شېبه، پرته له څه مدعا او مقصده مینه کول.

زړونه مو د مینې او لورینې له عطرونو ډکې کړوندې اوسه!

غرونه، مینې فریادونه

غرونه، د غېږ لوړ اندامونه دي.

ښايي غرونه، د هغو بې نومه مینانو د خالصو زړونو دغه آه و فریاد وي:

«در سره مینه لرم!»

مینه ورکول

زړه مې ټولې هستی ته تنګ شو!

غوښتل مې، ټول په خپله غېږ کې ونیسم؛ مچ یې کړم او یوه یوه ته ټول زړه ورکړم!

که داسې نه وم، نو هستي مې نیمګړې ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه ورکول په مکان او زمان کې، د روح د تبعید یوازنی دلیل دی.

روح د خدای دی او پر خدای زښت گران دی.

روح راغلی، چې خدايي خدمتگار او د هغه د ارادې ژوندی همکار واوسي.

اه، کلمې یا لنډې دي یا کږې؛ د مینې لپاره پوره څېره نشي کېدای!!

خاموشي، د کلمو نیمه کار، بشپړوي.

د آسمان امتحان

داسې وگړی، چې په ژوند دې هېڅ ناکامي او هېڅ درد نه وي لیدلای، ښایي مور نه وي زېږولای!

خو ډېر ناکام بیا هغه څوک دی، چې بل ته یې سترگې نیولي، چې هغه دی کامیاب او ښاد کړي.

متاسفانه، چې زموږ پر انساني جغرافيې- تر ډېره د ذهني معلولیت دغو اخلاقو، سیوری را غوړولی!

زمکه د آسماني مزل زده د کړې مدرسه ده. هر زده کوونکی به پخپلو نومرو، د یار رڼاکلي ته د ورتلو، نومره گټي!

ونه ژوندی ده

ونه، په پښو ولاړ شنیلی؛

ونه، د میوې، معلق دوکان،

ونه، د رنگونو کرونده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه د مرغۍ ابۍ، د جونګړې ولاړ پایتخت.
ایا حق مو دی ددې شنو څنو، غاړه پرې کړو!؟

ونې سرودګرې

د ونو په ویدو څانګو کې د پسرلي پټه نغمه، تازه تازه لنډۍ یا هایکوګانې دي!
د ونو ښاخونو سره څو شېبې یوازیتوب او د ژوند د بې‌شکلۍ ننداري، د غږ خاموشي را باندې واوروي.
ابدیت، ددې غږ، رنګین او بې‌پایه سفر دی: «خدای شته!»

موږ نیمه انرژي په قمار وهلې!

ورځ تر بلې په دې راوښېږو، چې دنیا یو کلی دی.
خو نفسي ذهن، په رواني لوبو زړونه تړلي او نه پرېږدي، چې وګړي روغه کلیواله پېل کړي!
حیران یم کله چې اورم، دې هېواد یا هغه هېواد،
دې ډلې یا هغې ډلې، بشري پانګه، د زمکې ددې یا هغې ګوښې د دوزخ ګرځولو لپاره،
په بم، په راکټ، په طیاره او په توپ ورکړه!
بشر که د انسان (د سر، فکر او مال) په خوندیتوب باور راوړ، ښایي نیمايي نوره انرژي، د ژوند، خوشحالۍ او ودې پر مارکیټ ورزیاته شي!
بیا نو زموږ زمان-لړ تر لړه-دوه چنده کېږي. یعني هر ورځ به دوه ورځې، هره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مباشت دوې مباشتې او هر کال به دوه کاله، غوړېږو او د مادې او معنا ترمنځ واټن به لنډ‌و!

اوس په دې فکر وکړئ، چې ولې نه غواړو، خپل زمان پراخ کړو؟

ځوپوښتنې:

ایا ذهن کې راټوله عقلي-رواني زیرمه، ژوندۍ ده؟

ایا هغه څه، چې حافظه پرې ډکه ده، ژوندي دي؟ سا لري؟ سا وېستلای شي؟ ایا د ابدیت له جنسه دي؟ له مرګه خلاص دي؟

د «حقیقت» عطر ترې حس کېږي؟

آیا هغه څه، چې زموږ ژوند او ټول عمر ورته وقف دی، د مرګ له پېښې ازاد دي؟

نو موږ په څه نازېږو؟

ښه ده ووایم: زه په څه نازېږم؟ څه امتیاز لرم؟

په ذهني پوهه، عادت او اخلاقو ډک انسان څنګه ځانته ددې حق قایلدلای شي، چې د بل، (ژوند، ازادي او خوشحالي) ترې واخلي!؟

په رښتیا، چې خپلې بېسوادۍ باندې راویښېدل، روغه اګاهي ده.

بیا وایم: ډېر څه د ویلو لپاره نشته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حقيقت د ارادې ژوندی غږ

ژوند پر تمدن مشر دی.

یوازې رښتیني ژوندي وګړي دا حس او درک لري، چې «ژوند» له هر راز تېري او تعرض مصئون دی.

هر هغه فکر، فلسفه، ارمان، اخلاق او باور، چې د ژوند پر نسل، د مرګ دوا شیندي،

د ژوند له خالق او د هغه له ژوندۍ ارادې څخه، چې ځان د بېشمېره ژوندو د دوام په بڼه ښيي، بېګانه دي!

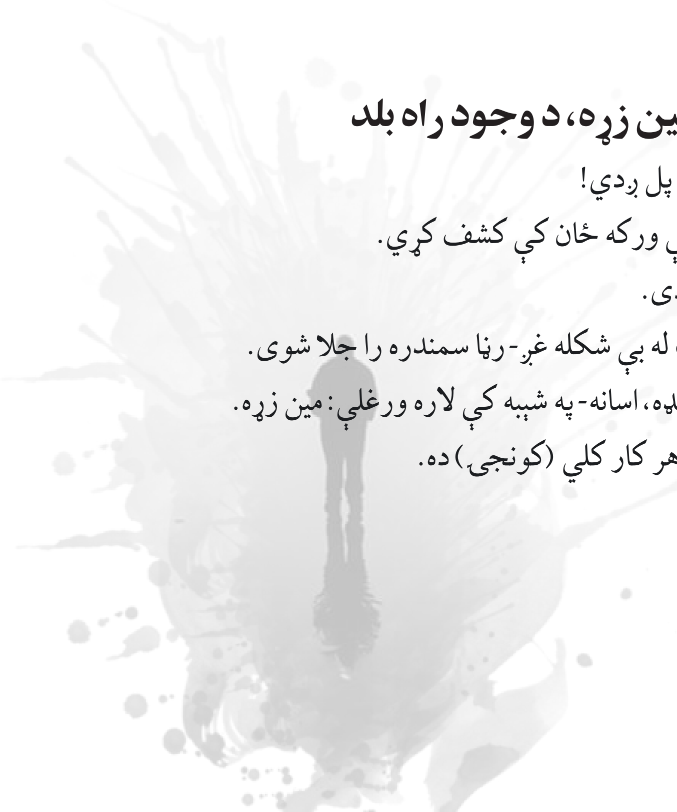

مېین زړه، د وجود راه بلد

انسان، خپله ورکه پسې پل ږدي!

تر هغې نه قرارېږي، چې ورکه ځان کې کشف کړي.

له انسانه «ځان» ورک دی.

هغه ځان، چې د ابدیت له بې شکله غږ- رڼا سمندره را جلا شوی.

دغه سمندر وجود ته لنډه، اسانه- په شبېه کې لاره ورغلې: مین زړه.

بېقید او شرطه مینه، د هر کار کلي (کونجی) ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په عشق اوښتل

څېره، مادي-ذهني لباس ده.

څېره هغه وخت هویت کېدلای شي، چې پر کالبوت او ذهن سربېره،

د عاطفې، احساس، روان او په تېره بیا روح، ننداره ورکړي.

که خدای کول-زه او تاسو، دې چارې ته ور پر لاره یو.

باید په مینه واوړم!

انسان د عاطفي غلاوو ډاکو!

وګورئ، طبیعت ټول لوخ ولاړ دی. د طبیعت ترمنځ، د عاطفي غلاو به مو نه وي اورېدلي!؟

خو انسان، چې د عقل دوزخ واغوست، بیا د «ځان» پرضد په توطیه شو.

پوهېږئ، چې ولې متمدن انسان، د عاطفي غلاوو ډاکو شو!؟

کله یې چې عاطفي غوښتنې له تعادله واوښتې!

وګړي، د حقیقت د ودانۍ بېلابېلې کړکۍ

وایي: «د حقیقت په اړه مهم ټکی دادی، چې هغه ژوند ټولو لپاره په پوره اندازه برابروي. موږ له هغه هغومره ترلاسه کوو، چې له عهدې را وتلای شو.»

نو وده او نه وده، زموږ په لیدلوري او اګاهۍ پورې تړلي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حقیقت کتاب

جالبه مې وموندله. وايي «هر هغه کتاب، چې حقیقت سره تړلی دی، ولوله!»

او دا کشف، د هر وګړي خپل کار دی.

مه پرېږدئ، بل څوک ستا لپاره پرېکړه وکړي!

هڅه وکړئ، زړه سلطان او ذهن يې مريې کړئ. بیا چې څه کېږي و دې شي!

طلايي زړه د خدای منفرد کور دی.

د ژوند سمفوني

کلی،

اوړی،

د وږو تنده،

او د ویالې را جلا کېدل لښتي ته او بیا د دانې غږ، چې بزګر يې د بېل په چړې برابروي،

او د اوبو شوړړړړس، مخ په غنمو،

او په وله کې ناستې مرغۍ چونس، چې

د غنمو د تندې ماتیدلو

او د اوبو د سپېڅلې نښې شکر په کې عطر ایښې.

او ناڅاپه د ابو (مور) غږ: «انوره! د مکتب دې ناوخته کېږي!»

ژوند، هره شېبه تازه سمفوني ده، باید په ټول وجود وڅښل شي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هستي، د رزم ستر ډګر

د هر چا غاړې ته خپل فکر، وينا او چلند، ور لوېږي.

ختيځ فرهنګ دې ته «کارما»، وايي. او معاصر معنويت يې د «حيات قانون» ګڼي.

ددې جګړې پايله، بې قيد او شرطه مينې ته مخه کول دي.

ځان سره مينه، «بل» سره مينه،

او د ټولې هستۍ او ټول ژوند پنځوونکي سره مينه، د فردي ودې مدينه ده.

زمکه، د غږ ناتمامه سمفوني

وګړي خپل فکرونه، د نظر شعرونه او د باور، د غلو - دانو، ډوډۍ خوري.

د آزادۍ غږ

ټول وګړي ازادي غواړي، خو ډېری وګړي نه پوهېږي، چې «آزادي»، په ځان کې څه لري!

ازادي يعني دا چې د خپلو ټولو افکارو، ويناوو او کړنو مسئوليت په غاړه واخلو!

نو آيا ازادي لرل، غږ په اوږو اخستل نه دي!؟

يوازې مېنې او په زړه خلاص وګړي، د ازادي لرلو وړتيا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سمڅې راوتل

د ځان لپاره تر ټولو لویه کړنه، له هغې سمڅې راوتل دي، چې خپله مو پناه په کې اخستې!

د غړ او رڼا استاد خپله تجربه داسې بیانوي:

«له هغې سمڅې، په زړورتیا راووتم، چې خپله مې په کې پناه اخستې وه.

کله چې روح د مینې په لوړو مرتبو، خدای ته رسېږي، له مسئولیت سره مله ازادي ترلاسه کوي.»

وېره که عشق؟

وېره، ذهني ناپوهي او عارضه ده.

خو دا چې له دې ووېرېږم، چې د بل یوه د فکر، خرد او پوهې ښېې به زما د فکر، باور-عنعنې دیوالونه راونړوي،

د وېرې سرطان دی.

زړه چې له خدایي مینې ډک وي، وېرې ته هېڅ ځای نه پاتې کېږي.

دغه نوی او تازه سهار مو له رڼاګانو، مینې او ذهني غوړېدنې سره مل اوسه.

د مینې ناتمامه ښایست

عمر د آسماني کور په لور پرواز لپاره لنډه دمه ده.

آیا تر مینې بل غوره څه شته، چې د ژوند لنډکي خوب کې،

زمونږ ذهن، عاطفې،

روان او روح ته ښایست ورکړي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مادي عقل سترګې

انسان، خپل مادي عقل، پر هستۍ د واک لرلو لپاره ځانګړی امتیاز ګڼي.

ژوند او د ژوندو رنګینه دنیا، د انساني عقل تر چړې لاندې، انسان لپاره د خوراک، پوښاک او هوسونو د پوره کولو، په کمپیوټري فابریکه، بدله شوې ده!

ورځ تر بلې ښاروي، الوتونکي-حتا خزندې (چینایي ټبر کې) د انسان د غاښو چنجي ګرځېدلي او لا ګرځي!

یو ځل یې له یوه بل دریځه وګورئ: دغه نن به ښومره ژوي، کبان، الوتونکي،

د اور په دوزخ،

د انساني اشتها لپاره،

عطرو مزه، جوړه کړې وي!؟

اوس دا ووایئ: معصومیت په کوم یوه کې دی: د ژوند د غوښو سوزولو په عطرو کې، که په یوه ساده-رنګین شوپرک کې!؟

زه ستاسو پر سپینو زړونو باور لرم!

په یاد ولرئ! زه ویجترین نه یم او نه وایم، چې اړتیا پر مهال دې غوښه نخوړل کېږي! زما اشاره او ګوتنیونه، انساني هوس ته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه روزي

باور وکړئ، د ژوند ټوله محتوا داده، چې زه تا سره څه کوم او ته له ماسره څه کوې؟

نو څه مې چې پر ځان لورېږي،

پر تاسو یوه یوه یې ولې ونه لوروم!

زما یوه یوه انسانه!

مینه مو روزي شه!

د غږ او رڼا بچیان

تیارې مې روح را ځپي، زړه مې پر رڼاګانو بایللی،

د کلي لمرین پسرلي، او د خدایي رڼا څنګلو،

پر بدن او دروني حواسو را چاپېرېدلو،

روح را تازه کاوه.

مورږ د خدایي غږ او رڼا کهوال بچیان یو.

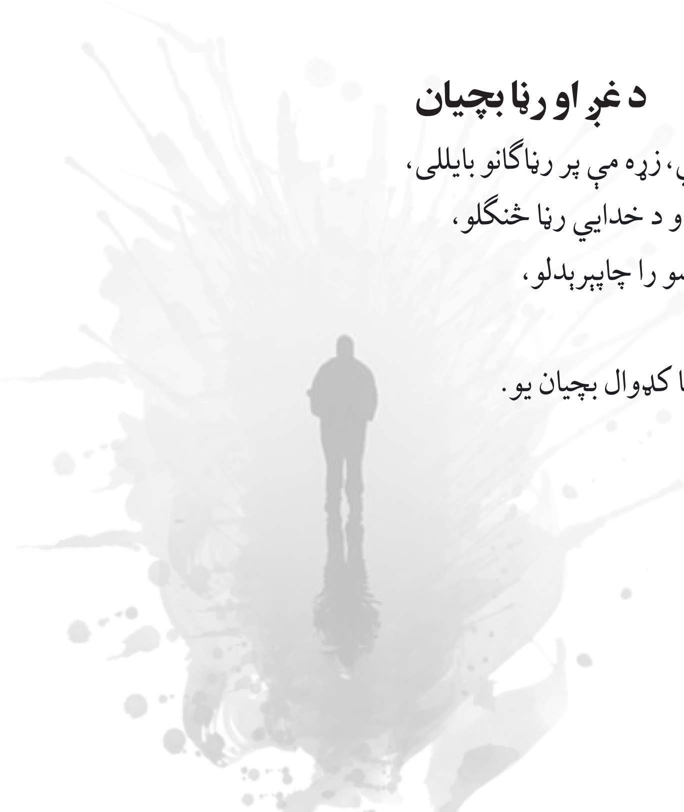

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکوت، د پوهې سرچينه

سکوت، د ټولې پوهې، له ذهني کېدلو د مخه، وضعيت دی.

يوه شېبه يې په خپال کې راوړئ:

يوازې ياست؛

د يوې ښکلې منظرې اړخ ته خاورينه لار باندې پلی روان ياست.

يو ځل نظر پورته ځغلوئ.

له دې سره، د خيال په کالبوت کې،

د هغه وړاندې، لوړ ولاړ خدايګوټي د مادي تنې دپاسه ودرېږئ.

اوس غوږ شئ.

ايا پرته له سکوت او خاموشۍ، څه غوږ ته درځي!؟

ځير شئ! هر څه په سکوت کې دي. بشري پوهه، مکاتب، طريقې، ټوله معنوي پانګه،

د سکوت په فصل ډکه ده.

سکوت، د هر مکتب، کتاب، کتيبې، تمدن او فرهنګ غير مادي-ذهني، حالت دی.

د ژوند قديمي ښوونځی

ژوند-په هر وضعيت او حالت کې-د زده کړې ژوندی ښوونځی دی.

حتا ناروغي-چې هېڅوک يې غوښتونکي نه دي-ددې فرصت برابر وي، چې موږ د ژوند په قدر پوه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند قدیمي ښوونځی او ارواوې شاګردانې دي.

خدایي عشق ژوندی کتاب،

او زړه د عشق لرغونې کلا!

عظمت به نو بل څه وي!

دنیا، رښتیا شوی خوب

«هر ارادي بدلون، ددې لپاره چې دباندې رامنځته شي، لومړی باید زما دننه پېښ شي؛ لومړی خوب، بیا واقعیت.»

دنیا د زما او نورو د خیالونو او لیدلو خوبونو، مکاني-زماني حالت دی.

هولوکاست او عقل

څه فکر کوئ، که اډولف هټلر، د واک نیولو په اوله ورځ، په هېره اوښتی وای، هولوکاست یا د میلیونونو یومخیزه وژنه او د اور په بټیو کې سوزول به-ولو که په هره پلمه ؤ- پېښ شوې وای!؟

قتلونه، له انساني عقله راوځي!

نو داسې عقل-ولو که هر ډول شعار په خوله ولري-نغد دوزخ دی.

ایا غوره نه ده، یوځل دا خپل راته ګران او پر زړه، حواسو او روان واکمن عقل، له دې نظره وګورو، چې د بل انسان (سر، ازادۍ او ګټو) ته خو به، تریخ نه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

موږ له نور ژوندي نسل او ټول ژوند سره، د پسرلي په لور لاره لنډو!

پسرلی، یعني د ژوند تر ټولو لوړ شرنگ و شرونگ!

پسرلی، یعني ټول ژوند به په تر ټولو ښایسته شکل، د بدلون، نويوالي، او تکامل نغمه به غږوي!

ایا موږ-د یوه وگړي په توگه- خپل زړه، ذهن، احساس او د عاطفې کرونده کې، د ژوند داسې تازه او نوې نغمې ته د راټوکېدلو هڅه کړې: اورئ، د طبیعت پسرلی سخت را نېږدې دی!

زه، ته، هغه؛ ټول وړونکي دي

غواړئ یو یو وړونکی وواوسئ؟
راځئ یوازې خپل زاړه،
بې کاره،
بې گټې،
له کاره لوېدلي،
عبث او خوسا،
افکار، انگېرنې، عادتونه، او گروهې،
داسې لېرې وغورځو، چې پرته له ژوند، ښکلا او مینې،
بل هېڅ شي ته ځای پاتې نشي!
وینئ، یو یو وړونکی یاستو؛ خو چې وغواړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه‌شېبه‌نخښېدل

هر وګړی، ځان په لور روان دی.
مور، شېبه شېبه، د خپلو فکرونو-باورونو،
خیالونو، هیلو، غوښتنو او کړنو،
درمند ټولو!
یعني، مور شېبه شېبه،
«ځان»، پنځوو!
دا د حیات نه بدلېدونکی قانون دی.

دنیا، د غږونو ناتمامه خزانه!

خپلې شاوخوا چوپتیا ته وګورئ!
ددې ظاهري چوپتیا خټ ته څه ګورئ؟
د دنګو ونو په رګونو کې د ژوند روانه وینه-پخپله بې‌ژبې ژبه،
څه په خوله لري؟
هغه چنجیان، چې زمکې ابۍ تر لمنې لاندې یې کورونه جوړ کړي،
د کوم غږ په زور ژوندي دي؟
او:
هغه ارواوې، چې (زما، ستا او بل)، په تن کې دېره دي،
څه غږوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا پر مکان او زمان مشره ده او له خدایه غږیږي.
ایا کله مو ددغه اصیل او ابدي ځان، بې‌شکله متن اورېدلی دی؟
ښایي شپه او د فزیکي حواسو او ذهن خاموشي،
یو وړیا فرصت وي، د ځان د خالص غږ اورېدلو لپاره.
نو ټول د «ځان» په لور!

ټول ژوند، یوه ساده جمله

چې رښتیا شي، له دومره لیکلو سره سره، اوس هم د یوې لنډې، ساده مرغلرې جملې، د پنځولو په هڅه کې یم!
د وجود له ناپېژاندو ژورو، ددغې جملې عطر، پرلپسې اورم.
خو ذهن تر اوسه، د حکمت د جنس، دغو خالصو کلمو،
هندسي کولو هنر نه دی خپل کړی!
تخلیق تر ذهن ډېر مشر دی.
ذهن، خپلې د بې‌سوادۍ پارچې،
د لیسانس، ډاکټرۍ، فیلسوفۍ، اکاډمیسنۍ او راز راز پوهیالۍ په نامه،
د تاریخ مړه موزیم کې ودرولې.
تمدن د حقیقت د تېرې ورځې نمایشنامه ده. خو د حکمت جمله پر لاره!
دا جمله یو طلایي زړه غواړي. داسې زړه، چې د ژوندۍ خدایي مینې، رڼه چینه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال د روح زمان

څه ښه وايي:

«روح تل په جاودانګۍ کې هستوګن دی. روح تل په حال زمانه کې اوسي او هستي يې هم ابدي ده؛ ځکه چې خدای ورباندې عاشق دی.»

نو خپله ورځ په دې بنسټ ورغوئ!»

البته هغه د رحمان بابا شعر هم دې ته ورته معنا تداعي کوي:

«دا دنيا ده خدای له عشقه پيدا کړې

د همه‌و مخلوقاتو پلار دی دا.»

متن، د خيال ذهني ننداره

شاوخوا انبار کتابونو ته مې وکتل او په زړه راوګرځېدم «څومره متنونه، چې وکښل شول او کښل کېږي به؛ خو زياتره يې ځي، کتابوتونو او موزيمونو کې ذخيره کېږي او پسې ويدېږي!»

ننني انسان، که ميليون کاله عمر ومومي او شپه ورځ لوست ته کښېني، نو د لوست دا پنډ انبار نشي خلاصولای!

نو: متن بايد وزېښل شي.

بايد د غږ آهنګ دباندې راووځي.

متن بايد د خيال رڼه ننداره شي.

متن، بايد ژوندی جنس واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د يوې تکرار خبرې، وينا او فکر، د بيا راوړولو حق نلرم.
متن، ايجاد او نويوالی دی. لږ تر لږه د شنو غنمو، وربشو، جوارو،
سرو مڼو، انارو
او د چينې د اوبو، ارزښتي بيعه بايد له ځانه وښيي.
يا هو!

معنوي آزادي

چې رښتيا شي، وګړی داسې ازادۍ ته اړتيا لري، چې په ټوله خدايي هستۍ کې ازادانه ولاړ شي او راشي او دا معنوي ازادي ده.
او دا هغه مهال دی، چې انسان له خپل کوچني «زه»، څخه ازاد شي.

هر يو خدای په لور مسافر

څه جالبه يې ويلي:
«د خدای په لور سفر، د ژوند حقيقت دی.
په بل عبارت؛ دا يو سفر نه؛ بلکې روانه تجربه ده!»

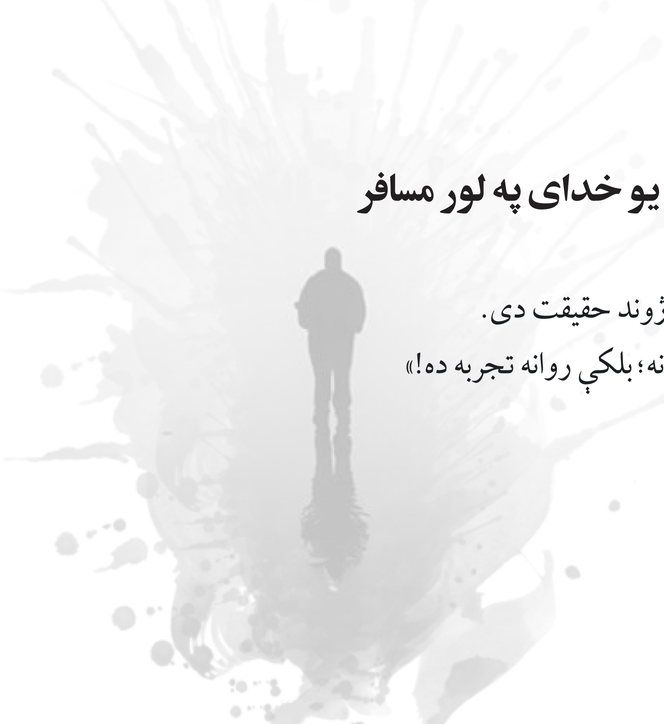

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه د ذهني سافټ وېر ترشح

پر تلويزيون، دويمه نړېواله جګړه کې، د ستالين پر سره وطن، د نازي پوځ له غروره ډک مارش او بيا د مسکو پر سر، تاريخ‌سازه جګړه ګورم!

دغه شېبه په زړه راتېر شول:

دا ولې هر انسان ځان وسله‌وال او «بل»، بې‌وسلې غواړي!؟

ځواب کېدلای شي دا وي:

هر وګړی، د «سر، ازادۍ او ګټو»، خونديتوب او د خپلې خوښې ژوند غواړي؛ چې بايد يې وغواړي!

وسله، د مادي ذهني شوې بڼه ده؛

کنه وسپنه، يا د مادې هره بله بڼه

موټر، الوتکه، کښتۍ، سپوږمکۍ... او د اسانتيا هره بله وسيله کېدلای شي!

نو څه شی بايد بې‌وسلې شي؟

ذهن بايد د بل انسان د «سر، ازادۍ او مال»، له قصده لاس واخلي. امن همدغه دی.

نو لکه، چې ټوله جګړه او د ځمکې پر مخ ټولې شوې، کېدونکې او را رواني بدرنګۍ، له همدغه ذهني سافټ‌وير نه را وتلي!!

هر وګړی جلا ګل

ژوند، د خدايي ارادې، بې پولو باغستان دی.

هر ژوند او ژوندی، جلا ګل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس يې اندازه ولګوئ؛ دغه ستر باغستان کې، چې انساني عقل او حواس
يې ډېره وړه برخه، ويني او پېژني،
څومره ګلان، سا کاږي؟
که موروثي ذهني ديوالونه-خندقونه، لېرې کړو، د سا را کښلو او ژوند کولو
فضا به مو څومره ارته شي.
مينه کول څومره بختورتوب دی.

د خوب سفرونه

شپه ده او د فزيکي حواسو او ذهن د خوب موقع.
خو اروا، د خوب او استراحت، لوږه نلري.
خوبونه، د اروا، غير ذهني - حسي، بوختې او د ناپايه حقيقت، تازه تجربې
دي.
نو خوبونه، خپلې اسماني ننداري وګڼئ.
خوبونه وليکئ؛ دا د حقيقت له اصل سره د اړيکو، ورپيا لاره ده.
ډاډ درکوم چې يوه ورځ به د خوبونو حقيقت دومره درته عيني شي، لکه د
هستو ګنې موجوده دنيا.

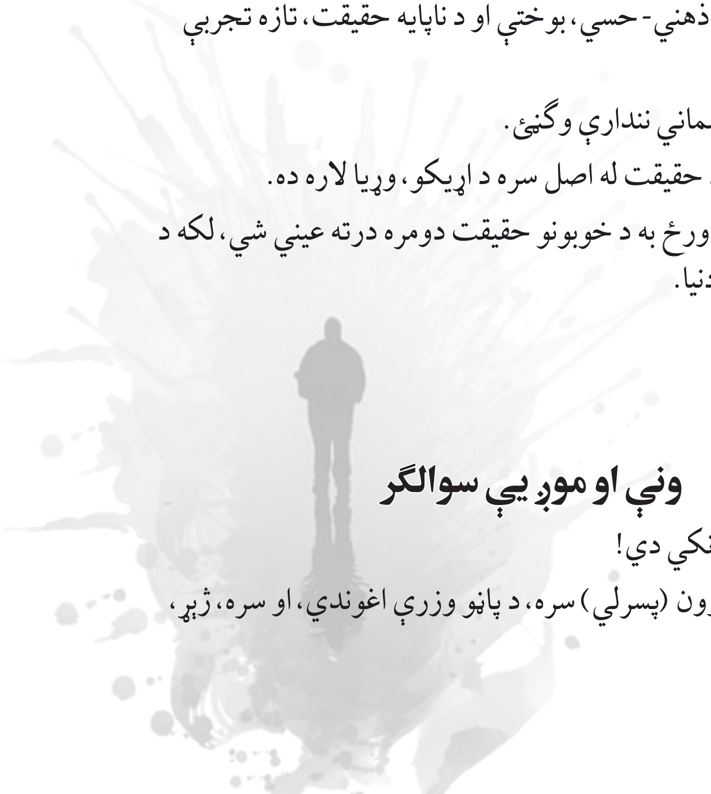

ونې او موږ يې سوالګر

ونې څومره بخښوونکي دي!
د خپل ژوند له سباوون (پسرلي) سره، د پاڼو وزرې اغوندي، او سره، ژېړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارغواني، بوډۍتال ګلان راوباسي.
ګلان يې وړيا د باد کنډو ته نيولي وي، چې عطر يې د ژوندو حواسو ته ورسي.
عطر يې چې ټول ووېشل،
ټوکرۍ ټوکرۍ مېوې راباسي؛ خو له چا يوه روپۍ هم نغواړي.

ژوند د خدايي ارادې شکل

ژوند، مبارک دی.
هر څوک چې ژوند ته ګواښ جوړوي، د مرګ له جنسه دي.
زموږ پر ژوند را خښې داړې،
ټولې، شيطاني مغزو کړلې.
پوښتنه:
ايا ټول قاتل مکتبونه،
فکرونه، طريقې، او عهدنامې،
د يوه ماشوم د سترګو بيعه پوره کولای شي؟

په موږ کې پټ قاتلان!

ژوند د غږ/ کلام، مجسمه دنيا ده.
خو قتل- که دا ومنو، چې مخينه يې د ډيناسورانو نسل ته ورګرځي، نن ورځ د انسان د عقل او اګاهۍ له لارې- هغه هم په ډېره اخلاقي شوې بڼه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادامه مومي!
ښايي نن ورځ به د هر وګړي، ژوند او کار،
د مرګ تر سيوري لاندې سا کاږي!
يعني دا چې له اوو ميلياردو زيات انسانان، په همدومره شمېره قاتلان،
پخپلو ذهنونو او روانونو کې پټ لري!!

يو نوی پيل

دا د يوې نوې ورځې، نوي ژوند او نوي برخليک پيل دی.
خو دا ټول به ستاسو له فکرونو، خيالونو، پنځېږي!
څنګه، دا تومنه لرئ؟
لږ خپل زړه ته د غږ اوچتولو فرصت ورکړئ!
زړه د خدايي عشق او رحمت جام دی.
دغه جام پر خپلو افکارو، حواسو وڅښئ!

د باسوادۍ پټه ناپوهي

ټول واقعيت د زده‌کړې لوی ښوونځی دی.
زما د «ويښې»، شېبه هغه ده،
چې يو څوک يا څه شی،
زما د باسوادۍ ناپوهي، را وښيي!

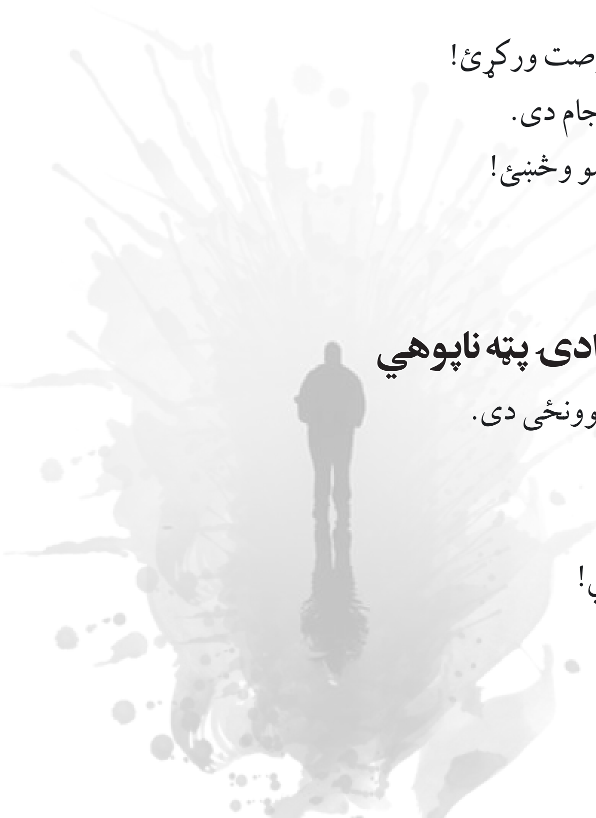

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوربت د ويښ روح سېمبول

د جسم، ذهن او حواسو له ويډيدلو سره،

زړه کې ويده ګوربت راويښېږي او د مکان او زمان ها غاړه زمکو په لور الوزي.

څه چې خوبونو کې ګورئ، هغه ستاسو نوي وطنونه دي.

هڅه وکړئ، خپلو دغو تجربو کې هوښيار واوسئ.

خوبونه، خدايي کور په لور د لوی الوت، تمريني پروازونه دي.

ځان ګوربت حساب کړئ. ګوربت د ويښ روح سېمبول دی.

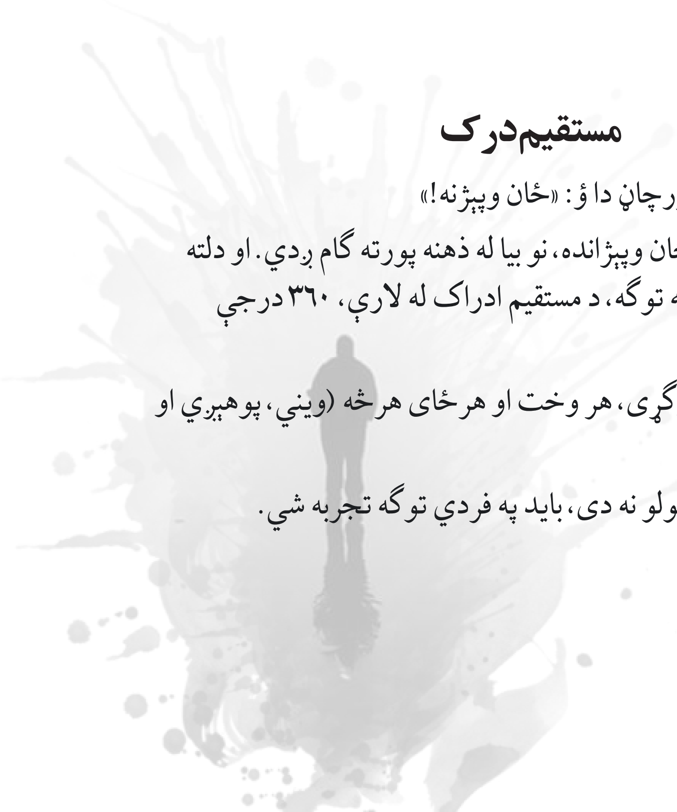

مستقيم درک

د سقراط د تعليماتو غورچاڼ دا ؤ: «ځان وپېژنه!»

هغه مهال، چې انسان ځان وپېژانده، نو بيا له ذهنه پورته ګام ږدي. او دلته ده، چې انسان د روح په توګه، د مستقيم ادراک له لارې، ۳۶۰ درجې ليدلوری مومي.

په دغه هوښياری کې وګړی، هر وخت او هرځای هر څه (ويني، پوهېږي او اوسېږي).

دا وضعيت د توضيح کولو نه دی، بايد په فردي توګه تجربه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ، د هر وګړي مدرسه

سرآهنګ ایف ایم، پر څپو د احمدظاهر د اواز وړم راوالوت؛ ټول یې ویوړم،

د غږ بحر ته!

غږ؛ څه عظمت دی!

د ټولو شویو او ناشویو کلمو، لاس نهوهلی حالت!

وایم که یوځل، ټوله هستي واورو؛ ښایي بیا د جنګ او شخړې وبا، په ذهن او حواسو را واکمنه نشي!

غږ د برکتونو، روانه سمفوني ده.

ټوله هستي، د غږ مادي-ذهني څېره ده.

یوه هڅه، له اوله را پکې جاري ده،چې ټول غږ واورم.

ماشومتوب کې به مې، چې ژېړه غوا په پولو پووله، دغه بېمتنه غږ به د ما د سر دننه په وززز... وززز ...ۋ.

دغه جام څښل، ابدیت کې لامبېدل او ډوبېدول دي.

غږ مشر شاعر

ځني سندرې مې بیا ډېرې خوښېږي، خو د سندرې شعر تاسو مه رانه پوښتئ؛ ځکه غږ پر شعر مشر دی.

غږ پر شعر او ټول متن کې اول دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلمې د غبږ نقل و پتاسې،

خستې و بادام،

غنم یا منې

او ښایي تابلیت (K) او (جام شکران) هم وي!

د غبږ سپینه سمفوني د سوچه، تازه او بې‌دلیله (پوهې، حکمت او ازادۍ)، ترلاسه کولو لپاره،

د هر وګړي فردي مدرسه ده.

بې له مېنې بل زیار ته اړتیا نشته.

مینه د وجود خاوره،

د غبږ په اباده بدلوي.

میینان د زمانې زړوران دي!

بیروني تیارې د دروني تیارو انعکاس

طبیعت، له رنګینو فکرونو ډک دی.

ایا هغه څه چې موږ یوه یوه په ذهن او حافظه کې راټول کړي او پاللي،

یو له ګلو ډک باغ کېدلای شي؟

کله کله، توله تیاره زموږ دننه وي،

خو د دار رسۍ، د نورو غاړو ته وراچوو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول روا دي

ژوند د «شېبې» شربت څښل دي.

دغه اوس شېبه کې، يوازې دغه اوس اوسېدلی شې!

نو پرانستی اوسه.

هېڅوک-دغه شېبه، د تا پر ځای،

او تاسو د هېچا پر ځای-د هغه په شېبه کې، نشي اوسېدلی!

خپل روان ژوند، خپل خدای په لور-چې ټول مينه مينه دی،

مبارک سفر وګڼه.

ژوند روا دی. ته هم روا يې. او له دغې شېبې خوند اخستل هم روا دي.

له ذهنه را څخېدلې تيارې!

څومره مو ذهن تېز دی، چې بند دی نه وي، بنديخانې دې نه وي او بندي دې نه وي!

خو ايا کله مو دې ته هم پام شوی، چې خپله خو به د خپلو ذهنيتونو او ذهني معلوماتو-باورونو اسيرانو نه ياستو!؟

خوب يو فرصت دی، چې انسان، ځان له ذهني-رواني سانسور دباندې ووينې!

په دې هيله، چې شپه مو له ذهني خيرو د ازادېدو او د سوچه پوهې په اقيانوس کې، د يوه پوره غسل، فرصت واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګړي، د خدايي غږ څاڅکي

هر ژوندی،
د خدايي ارادې،
د بې‌پايانه کتاب، يو غږ/کلمه دی.
هېڅوک، هېڅ موجود، عبث نه دی.
ځانته،
بل ته
او ټول ژوند ته، د قدر په نظر وګورئ!

اخر سر

لږ دغه کلمې لمس کړئ:
د خبرونو پای؛
د فلم پای؛
د سفر پای؛
د زده کړې پای؛
د دندې پای؛
د ديدن او ليدلو پای؛
د اورېدلو پای؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ژوند او هرڅه پای...
څه ویرونکي دروغ!
د «وجود» له ژورو مو نارې وهي:
خدای شته؛ نو یاستو!
موږ هر یو د مینې یوه چینه یاستو،
چې باید دغه طبیعت ته شاعر شو.

خدای را سره دی

ژوند شته؛ ځکه چې خدای شته!
هېڅ ډول ویرې لپاره ځای نه پاتې کیږي!
خو باید ټول هغه کارونه، چې د «ځان»، خوندیتوب لپاره یې لازم گڼې، د خپلو ظرفیتونو په کارولو سره، سرته ورسوې!
ځانپېژندنه همدا ده، چې په دې عقل و باور پوره اوسې، چې خدای درسره دی!

ولې د یو بل سر، آزادۍ او مال ته غله!

وايي: «افغانستان د نړۍ تر ټولو زیات په خفگان اخته هېواد دی!»
- دا ولې؟
- دا ځکه: کله چې د یوه انسان ذهن، د بل انسان د (سر، ازادۍ او مال)، د قتل کرونده وي؛ نو خوښي به له کومه شي؟
تجربو بیا بیا راښوولې، چې دې جنت وطن پر لمنه به هغه وخت د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلان را ټوکېږي،

چې انسانان يې د يو بل له سر، ازادۍ او ماله لاس واخلي!

- دا کار څه وخت ممکن دی؟

- دغه اوس؛ دغه سبا!

په ياد مو وي، چې ددې کار لپاره نه په ژنيو کې، کنفرانس جوړولو ته اړتيا شته او نه د ملګرو ملتونو لخوا د يوه ليست تورول، بيا سپينول!

دا کار، ټول افغانان غواړي.

يعني دا چې افغانان ځانونه د خوښ او ډاډمن ژوند، لرلو لايق وګڼي!

مينې اکاډمېسن مسېج

«مېينتوب، د آزادۍ جنت دی.»

ايا بې مينې ژوند، ژوند حسابېدلای شي!؟

مونږ له اوسه مېينان يو!

مونږ غواړو مينه مو د خدای په ټولو مخلوقاتو را تاوه شي.

د دنيا فتح د مينې په وس ده.

جګړې، له قهر او ذهني ليونتوبه را زېږېدلې هديرې او کنډوالې دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه څوک او څه شی

تر هغې چې یوې مور زیږولم، زه چیرې وم؟
تر هغې چې یوه پلار نومولم، په څه نومېدلم؟
تر هغې چې د کلي، قوم، دود، تاریخ واسکټونه او خولۍ یې را اغوستلې؛
پر سر را ایښوولې
زه څه وم، څوک وم؟؟؟
روح، د نوم نیکه دی.

له تاریخ څخه ځان را ټولول

د کمپیوټر کړکۍ ته ناست وم؛
د ونې یوې پاڼې سره مې لیدل!
پاڼې خپله ټوله ښکلا او ځلا د خدای په نوم خوشې کړې وه؛
پاڼه تشه جالۍ وه، نه شنه او نه هم ژوندۍ!
د پاڼې کالبوت تار تار سره نښتی و، ژوند یې نه و!
ژوند خدایي دی، خدای ته ورځي!
خدای چې نه وي، دنیا وچ، تیاره
او تار تار کالبوت پاتې کیږي.
خدای شته؛ خو چې ذهن مرګ ونهویني.
خدای دی؛ خو چې ذهن (ځای) خوشې کړي؛
خو چې زه خپل کارونه له تاریخ څخه راټول کړم!

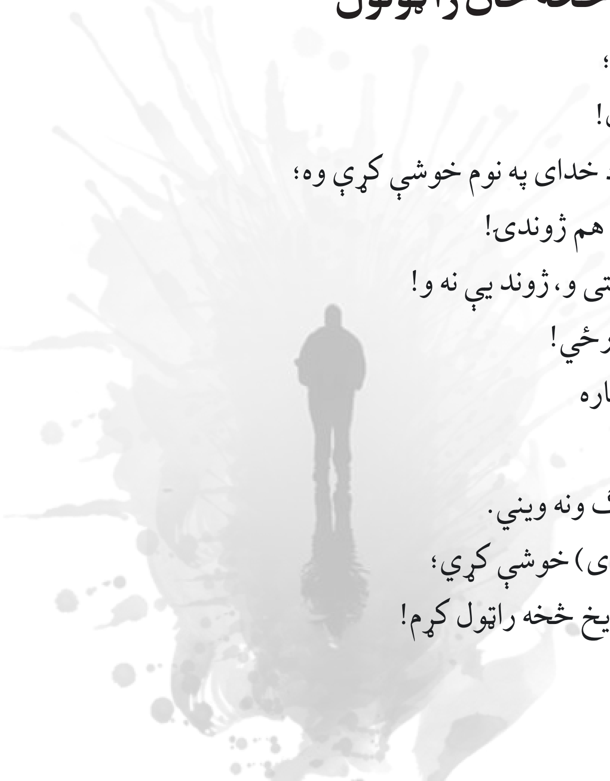

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اګاهۍ بام

«پر آسمانڅکې ودانۍ مې سترګې ولوېدې.
ودانۍ خېژي، چې انسانان وخېژوي!
هرڅه په خپلو پښو روان دي. د ډبرې پښې په ډبره کې دي.
زانه مخکې تر دې چې هګۍ شي، بچۍ شي او والوزي
خپلې (زانې) پښې ورسره وې.
باد په خپلو پښو روان دی، الوزي
ذهن په خپل جنس کې الوت کوي،
په هر الوت کې لس نور نومونه راوباسي، زیاتوي.
د (هغه) نومونه همداسې یو پر بل ور ولوېدل.
کعبه یوه ده. هر حرکت د کعبې ذکر دی.
څنګه به شي، چې په ټوله هستۍ کې کریغه کړم: «زه هغه یم؛ چې یم»
یوازې اګاهي ده، چې ټولې پولې یې په مخکې مري.
یوازې اګاهي ده، چې د هرڅه په ګاونډ کې ده؛ زړه کې ده.
اګاهي هرڅه جوړوي،
موږ د اګاهۍ نننې، پرونې او سبانې پوښونه یاستو.
که اګاهي وغوړو، له ټولو پولو هغه ته ورننېردې کېږو.
اګاهي تر ټولو لوړ بام دی، چې هغه ترې لیدای شم.
اګاهي، نشته؛ هغه ده؛ ځکه چې اګاهي وي،
ټولې څېرې او نومونه سوځي، ورکېږي؛ خدای شته.

(د مینې اکادمېسن ورځنیوخاطرو څخه)

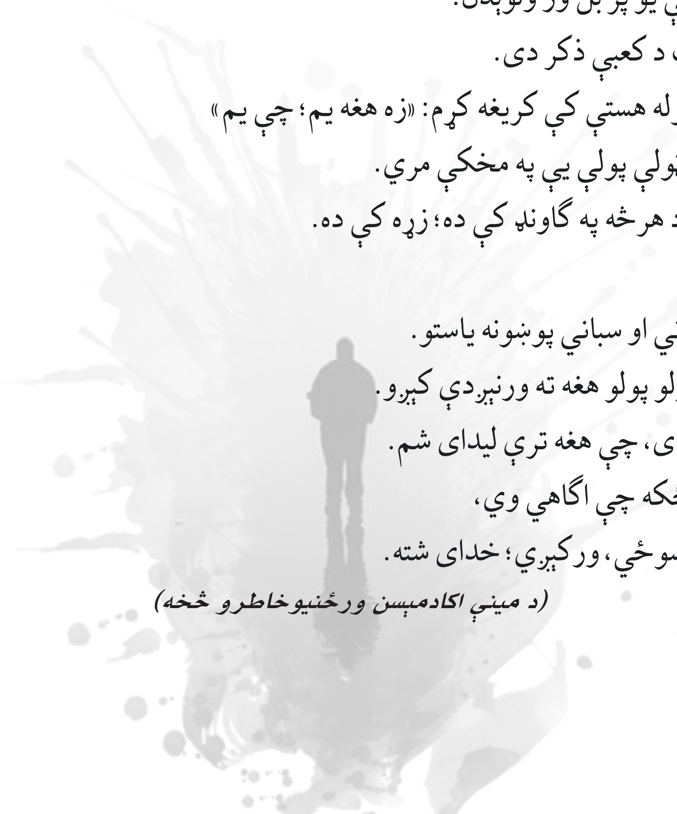

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهې ګلان

چوپ ؤ، تا به وېل، د مکان او زمان ها غاړه، د پوهې ګلان راټولوي.

ما ده پسې، هلته کتل، هغه دلته راته په خبرو شو:

«زه؛ لکه ته، خدای غواړم؛

هغه پشی چې شړپه شړپه اوبه څښي، خدای غواړي؛

خو لړ يې غواړي؛ څکه اوبه څښي

او اوبه خدای رالېږلي.

پشی اوبه نه څنډوي.

پشی زه په خونه او پر دسترخوان او بالښت نه پرېږدم

پشی ککړه ده، حتا دومره لیونۍ چې خپل څو ورځنۍ بچی هم خوري!

بچی خدای رالېږلی.

پشی خدای رالېږلي شیان خوري، څښي او یا وربانديې اوړده غځېږي؛

غواړي له خدای سره یوازې شي.

«هغه» نه کتاب لري، نه شناخته او نه د خاطراتو کتابچه!

پشی یو څلی نه لري، پشی چې مړه شوه، سپیان يې خوري!

پشی په خپل مردار کالبوت پسې نه ژاړي.

پشی هلته روانه ده، چې خپل خدايي کور يې ګنې!

پشی «هغه» غواړي، چې خپل خدای يې ګني!

نو زما دومره خدای غوښتل څه شول؟؟؟

خدای شته؛ آه ه ه...خو ما وغوښته!»

مینه اکادمېسن هم عجیبه پوههباغ دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای سره دومره نېږدې، چې نه ویل کېږي

په ښکلا کې څه شی دي، چې ما د ځان په لور ورکاږي!
ایا زرغون رنګ یوازې کروندې اغوستی، چې زما خوښېږي؟
د بوډۍ ټال چا لاسلیک کړی، چې زه دومره ورته هیښ پاتې شم!
رودونه څه لري، چې زه یې په رباب او سیتار نشم ورکولای؟
ستوري، څومره رڼا راکوي، چې زه یې نندارې ته له څو ولتاژه برېښنا را وځم؛
کښېنم!
ښکلا څومره اقتصادي ده، چې زه د خپلو خولو
او شپو شپو شوګیرویو بیه پرې ورکړم؟
ښکلا، رڼا، غږ، مینه ما چېرې زده کړي،
چې پر دې ژوند یې رایادوم!
زه چېرې وم، چې نن یې ښکلا او عطر دلته لټوم؟
زما ځای، هیواد، ټاټوبی چېرې و،
چې له خپل تل څخه یې د غوښتلو چېغې اورم!؟
ټوله مانا پیدا شوه:
ما هرڅه لرل؛ خو پر شیانو او نومانو مې ورکړل!!!
ما مور خرڅه کړې!
ما هیواد د ذهن په کوډو په قمار وهلی!!
زه هلته ولوېدم؛ چې خدای نه وم پیدا کړی!!!
خدای سره وم؛ نېږدې نېږدې؛ خو چې «زه» مېنځ کې ودرېدلی نه وای!

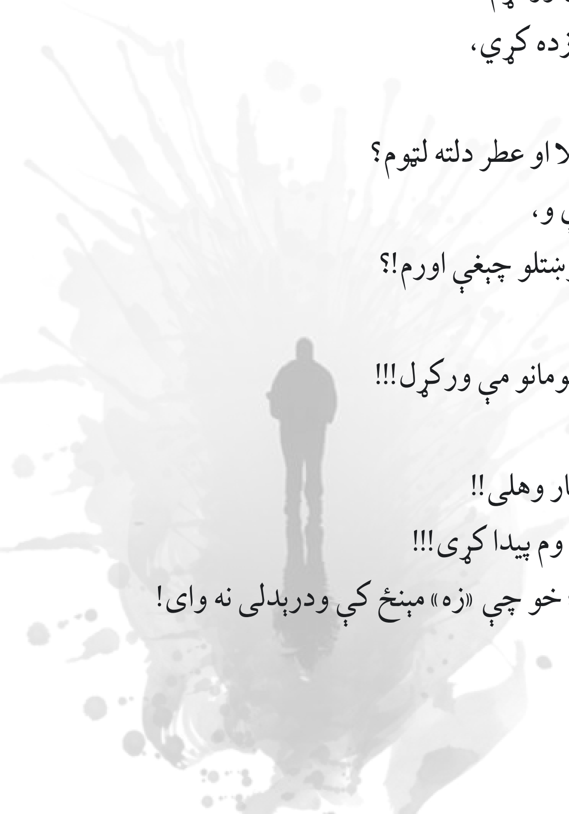

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور په څه شي ورټولېږو؟

دا څېره مې چې اغوستې، شیبه په شیبه خاورې دوړه کېږي.
هره ساه چې را کاږم، بېشمېره اتومونه زما سږو او بدن غړو ته ننوځي.
دا اتومونه، هګل هم را ښکلي، فیثاغورث او
د خواجه اسحق زیارت[1] په سوزنده غولي پروت سپي هم را ښکلي!
زه د چا یوه برخه یم؟
که دا میلیونونه واړه او زاړه فیلسوفان او نقاشان چې
څېرې او دبدبې یې خاورې دوړې شوي،
زما برخې دي!
چا راوړی یم؛ څوک مې راوړي دي؟
یوازې یو شته!
یو د هېچا نشي کېدای؛ ځکه یې ټول لري.
ایا ټولې بشري تمدني لړۍ پر دې ارزي،
چې یوه «زه» خاورې دوړې شي؟!
مور چېرې ورکېږو؛
کومه خوا لېږې کېږو؛
پر څه شي ورټولېږو؟
چېرې به ځو چې نه ورک شو؛ نه پیدا!!!
زه چې پر دې نه پوهېږم، بشري مالومات به څه کړم.
زه هغسې چې یم، کېږم
راټولېږم...
ټول مې پرېښول چې په همدې درېو ټکو کې شته؛ خو بې لوستلو پاتې شول!

---

۱ - د بر میدان د هدیرې غونډۍ پر لمنه موقعیت لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند بې شکله کلمه

دغه هوا چې زه يې را کاږم، د کوم نژاد ده؟
دغه اتومونه چې بدن ته ننوځي او بېرته وځي،
په څه يادېږي؟
ژوند کوم جنس دی، چې آدم او ښامار يې لري...
ژوند اصل دی،
که دا ذهني نومونې چې ټول تاريخ يې د وژلو قصه وايي!!
زما او د ژوند اړيکه څه راز ده؟
زه پر ژوند ژوندی يم،
که ژوند زما پر نوم، قوم، پلرني باور...
ژوند څوک پنځولی يا ايل کولای شي؟
ژوند څوک خرڅولای يا پېرودلای شي؟
ژوند څېره لري، رنګ لري
زمانه او سيمه لري؟
ژوند لومړنۍ کلمه ده؛ غږېږي، پنځېږي
او ټولې څېرې او رنګونه اغوندي.
ژوند سپين رنګ اغوندي؛ خو تور يې هم خپل دی؛
نلسن ماندلا يې څوک دی؟
سقراط او لايي تسه څوک دی؛ ژوند دی!
ژوند هغه رود دی، چې ټوله هستي ورڅخه پنځېدلې
او پنځېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند عشق دی، عاشق دی، معشوق دی.
مذکر او مونث نه لري.
مذکر مونث غوښتی؛ مذکر شوی.
جنسونه، او رنګونه، او قومونه زما فرمایشات دي!
او ژوند دا ټول اغوستي،
راوتی چې زه بې دلیله خپل برخلیک وګورم،
چې رنګ یې زما دی، حجم یې زما دی.
زه شیبه شیبه، کټ مټ له ځان سره مخ یم.
زه خپله بیه یم. زه خپل دوکان کې ناست یم
او وچولی مې ګنډلی، چې (کافر) یې له کومه شول!
هغه د ژوند یوه څېره ده، چې دا شیبه همدومره را بربنډېدلای شي.
قدونه، او عمرونه، او کتابونه واړه یا زاړه؛
ناچله یا مړه نه دي؛
د فکر او اګاهۍ ټولګې دي، چې په خپل وړ کالب کې زیږېدلي
او زما مخکې پالنځي ولاړ دي.
زه که وړکتوب وینم، یا که څوک د فکر وړکتوب وینم،
یا که فکر او باور وړکتوب وینم؛
یوازې دا تجربه کوم، چې خدای له ټولو کوچنیانو سره دی.
سړی، فکر، باور، څېره، نژاد، وینه، تاریخ...به کوچنی وي.
خو هومره نه چې بې خدایه شي؛
له خدایه ورک شي.
زه به یې ورک کړم؛
خو هغه یوه شیبه نه یم ورک کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرنوشت خدايي فرمان

زه د فکر او باور يوه سطحه يم!
زما او آسمان ترمنځ همدا رنګونه، قومونه، باورونه...دي،
چې زه پټه په پټه ورخېژم.
نړۍ معنوي ده.
هستي خدايي ده.
سرنوشت خدای ليکلی فرمان دی.
زه چې هر چېرې وم، هومره نيږدې يم،
چې هر بل رنګ يې نيږدې دی.
هر رنګ، هر کالب، هر فکر...
هغه برج دی، چې يوه اروا ورڅخه،
د ورک وطن په لور ورګوري.
زه چې هره څېره، او رنګ او فکري کالب ناروا ګڼم؛
د خدای په لور يوه پرانستې سترګه ړندوم.
خدای هومره دی، چې ټول يې د ليدلو-درلودلو
په حق او سرنوشت پيدا دي.

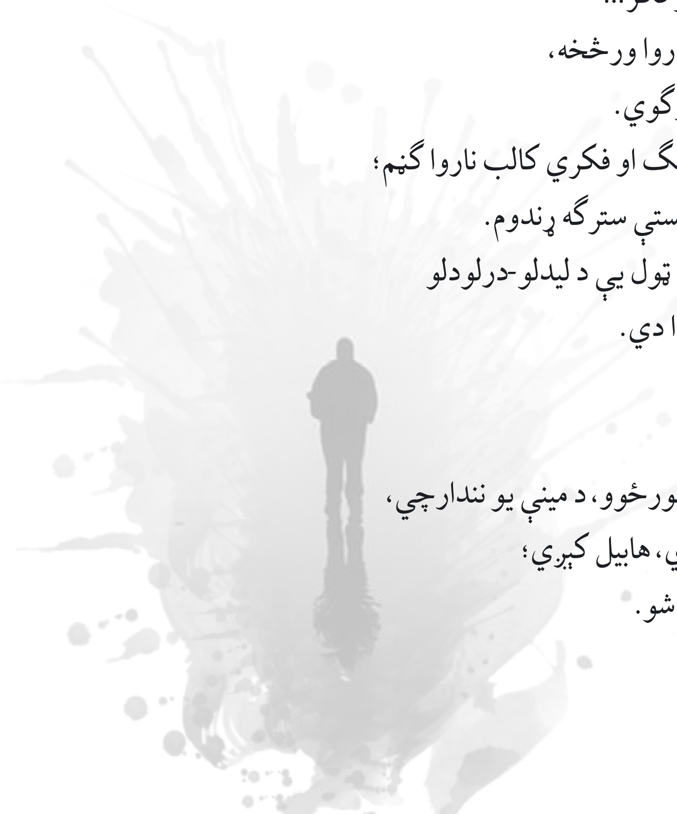

هره څېره چې له پښو غورځوو، د مينې يو ننداره چي،
يو مينه‌ور دی؛ چې مري، هابيل کېږي؛
لکه «زه» يې چې قابيل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند غریز لاسونه

کاږی یوه اګاهي ده، کاږي هومره سخت ویده دی،
چې یوازې سنګتراش یې را ویښولای شي!
د سنګتراش لاسونه هغه ژوند خوځوي،
چې له خدای څخه راځي!
سنګتراش یوه څېره ده، یوه دبدبه!
خو ژوند هغه خدایي غذا ده،
چې د مینې زانګو کېږي او هستي له ټولو خاورو دوړو سره،
تر شنه تشیال لاندې، اهنګینه خوځوي.
اهنګ د ژوند درزا ده،
چې د مور له «اللو للو دلته مه راځیه غلو...» دمخه،
ما د هغه کور په لور ور بولي، چې له ازله زما په نوم تش پیدا و.
زما لاره هغه ده، چې کور ته به پرې ورځم.
د زانې الوت هغه ده، چې کور ته به یې ورځي.
د عالم لاره هغه ده، چې د فکر او باور په زور یې،
په «ډار» او «زور» غواړي.
څوک دي، چې بې لارې دې وي؟!
د ژوند ډولونه په خپلو طبیعي لارو
کورونو ته روان دي.
خدایي دي کورونه؛

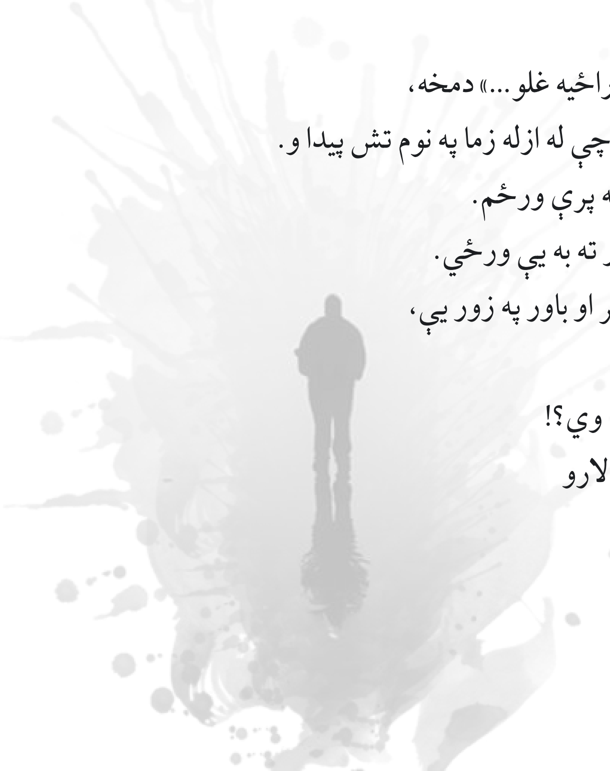

(c) ketabton.com: The Digital Library

معبدونه!!!

که څوک وي، چې زه يې لارې ته برابر کړم؛ خپله به را نه ورکه شي.

که څوک وم، چې نور مې بايد بوځي، خپله به مې نه وي؛

تجربه به مې نه وي.

څوک نشته، چې څوک يې بوځي،

ځکه لارې جلا، جلا؛ خو مقصد يو دی.

ځکه خدای يو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهه، پر وسپنه را شنه ژبه

شيبه، شيبه په يوه کالب کې
په بل کالب کې؛
را وتی او ورځخه «پورته» شوی يم!
د بدن کالب نشته؛ يوازې مړه عکسونه دي،
چې په (تمدونونو) کې سره جنګيږي.
که يو ځل فزيکي زمان ودروم،
په څټ ولاړ شم، زما لاره به چېرې وشي؟
بل څه نشته چې وېې مومم؛ خو خدای!
زه څټ ته ځم، له متن څخه دمخه کېږم؛
له «اوسپنې» «برنز» «مس» «ډبرې» وتلی، وتلی،
يوازې خدای موندل کيږي...
زما ټولې موندنې نقلي دي.
خبرې مې هغه ماشيني شوی اهنګ دی،
چې له خدايه رابهيږي.
هېڅ شی سخت نه دي؛
يوازې زموږ ژبه، کاغذ، او متن اوسپنيز شوی.
په اوسپنه چې کربښې را شنې کوې، نو په اور به کښېنې،
اور به خورې، چې وخوړل شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه» شته! بې اوره، بې ډبرې، بې مسي او برنزې معبدونو؛
هرځای شته.
ما څه وکړل، خدای را نه خاورین شو!؟
په خاورینو معبدونو کې اوسي
او اوسپنیز غازیان راځي، چې له معبدونو «کوه نور»
او سنگ شامقصود غلا کړي؛
کور سره نیږدې، خدای ته کور جوړ کړي.
خدایه! ساده کېږم!
طلایي، او نقره‌يي، او مسي
جامې هېروم، ساده کېږم؛
متن وباسم، چې له مړه فیلسوف سره پاتې شي!
زما څه نشته؛
زه هغه را نه ورکه برخه یم،
چې کټ مټ دې په ساه را کښلو کې وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کربښې، لوی په لور خاپوړې

دا کربښې هم عجیبه سترګې دي!
زه په کربښو لګیا یم؛ غواړم (غټ) ووینم!
غټ که غ غ غ غ...ټ وي،
په دې خولې کې به څنګه ځای شي!؟
لوی د خولې نه دی.
لوی د متن او کربښو نه دي.
لوی (ټول) دی؛ خو یو هم نه دی.
لوی دی، غټ دی؛ خو نه دغه څېره،
خبره او وچه د حروفو هندسه!
لوی شته.
لوی بهېږي؛ غرېږي؛ څرګندېږي،
ټوله هستي یوه په نومونو، نژادونو، باورونو...
داغ کړي خوله ده، چې د لوی نومونه غروي.
هر غر، او آه، او مینه‌ګره اوښکه
هماغه غر ده چې غټ غروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک نه وم، چې ځان پیدا کړم؛
نوم پیدا کړم، سیمه‌وال او فکروال شم؛
قوم او ژبه او پالنځی یې پیدا، پیدا...
شم!
زمکه نه وه، چې پاتې شم.
معبدونه او زمکني خدایان نه وو، چې ژوندي واوسي؛
مړه دي؛ کاڼي مړه دي.
په کاڼو که ورمنده کړم، حتا پلار، نیکه، غور...
لر او بر نیکه ورک کوم.
زما څوک نشته؛ څه شی نشته.
خدای شته؛ خو څوک یې نشته.
خدای شته؛ ځکه دروغو ته ځای نشته.
دا څوکۍ، مېز، کمپیوټر...
خونه، ودانۍ، ښار...
هیواد، زمکه، کیهان...
هستي او نیستي نشته؛ خدای شته.
خدای چې شته؛ نو «شیان» به له کومه شي!

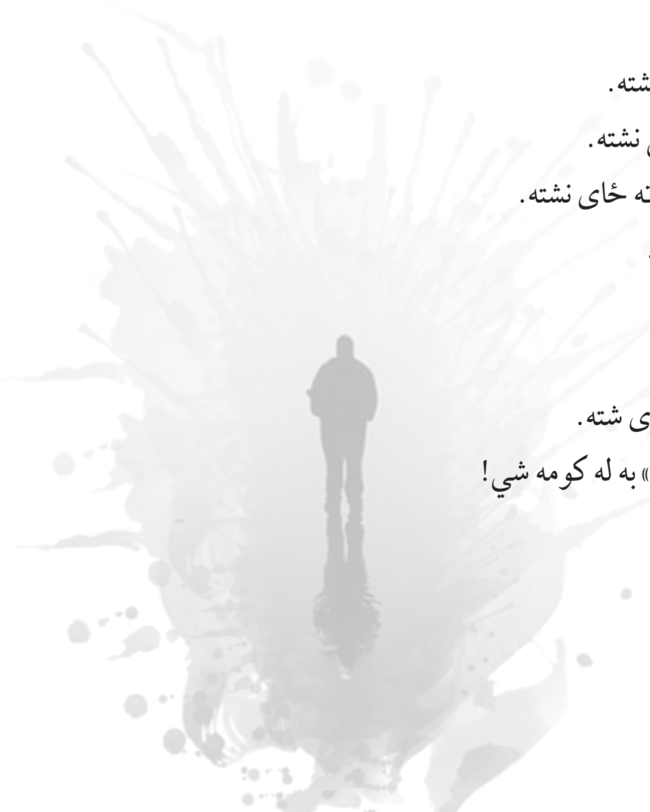

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول زه بندي

څومره چارې او کارونه سرته رسېږي، چې واړه او زاړه يې د پښېمانۍ په اور کې سوځي.
«زه» ځان ته واک ورکوم،
چې ځان، کورنۍ او ټولنې ته سمه لاره پر ګوته کړم!
شناختې ځکه له ټينګو ډبرو جوړېږي،
چې له لکړو لوېدلي لارښودان، د ډبرو په قد کې ودرېږي!
او چې ترڅو «زه» وم روان؛ ژوند چل او ناچله اعلان کړي.
ژوند شته؛ خو مور يې تېروو!
ژوند لرو؛ خو را څخه تېرېږي!
زما او د ژوند زمان سره بېل دي.
زما زمانه له څلورو فصلونو،
له ډبرينو لوښو او زري تاجونو سره ده!
او د ژوند زمانه هغه ده، چې ژوند وشي.
زه ژوند په عکسونو، لوړو ديوالونو او هغو متنونو کې ګورم،
چې نور نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ژوند تحقیق کوم.
زه یو څه او ژوند بل څه دی.
زه ژوندی یم؛ خو لا مې ژوند ویښ نه دی.
زه ژوند له تېر سپېدو چاود،
را روان ژیړي مازدیګر،
او را په لاره قیامت چاودنې کې تېروم!!
هو زه ژوند تېروم؛
لکه بندي يې چې تېروي.
تازه پوه شوم، بندیان څوک نه و، ټول زه بندي وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اوس پرته بل وخت نشته!

دا ورځ څه شوه؟
هاااا! دا شیبه څه شوه؟؟
زه د شیبې، ورځې، مباشتې
او کال یم که واړه زه یم؟!
زه دغه شیبه یم، څومره چې ویښه په ځان کې لرم-تېروم!
نن مې په خپلو ساه را ښکلو، ویناوو، چلندونو سره-پره، کړه.
وینې زما وې؛ ما تویې کړې.
ما (هغه) ونه لید.
ما خپلې کړې، وړې خواوې؛
دلته-هالته...
په سړي او مانفسټ یا عقل کې لیدې؛
ړنګې کړې!
لا کوږ، لا تیاره شوم؛ لا ډک لا جاهل شوم!!
رښتیا چې اوس ټوله زمانه ده. اوس ټول وخت دی.

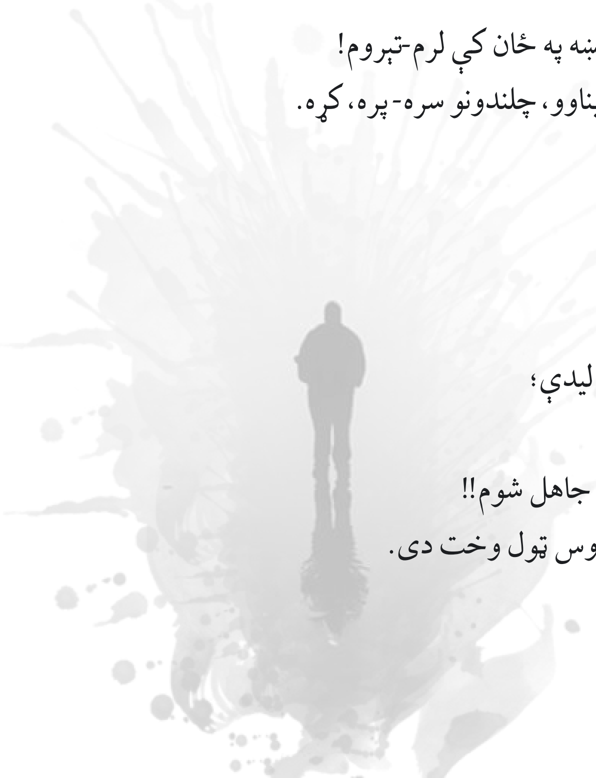

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپين غرږ د حيات چينه

غوږۍ په دواړو غوږو را پرتې دي او يوه هغه شپېلۍ غږېږي،
چې ټوله څواني يې د (زاړه ښار) په سرپټو کوڅو کې وغړمبېده؛
له وچو لرګو-وسو سره والوته،
او دلته کسټ په غله ژبه ما د غږونو په کاغذونو کې اوبه کوي!
غږ شته؛ کاغذ ځنګه اورم!
غږ نه ثبتېږي، نه ودرېږي، نه وچېږي!
غږ نه مري؛
ترڅو «غږ» ته ورسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای او کتابي ډبرې

ژوند په یوه کالب کې راویښېږي، الوزي،
د ژوندسرچینې ته ځي.
ژوند شته؛ خو نه وېل کېږي.
ویل، کړل، جوړول، ورانول...زمکني دي.
زه یم؛ نو څه شی جوړ شي؟؟؟
چې خدایي نه وي، په کومو سترګو به پاتې شي!!!
هی!
څومره مې زمکه، هوا،
اور، اوبه، باد
باد، باد متن کړل؛ خو نه شوم!
زه هغه یم، چې یوازې خدای ته معلوم دی.
یو هغه کامل دی،
نه یې زیاتوي، نه یې لږوي؛
ځکه هغه «هغه» دی، چې دی.
هی هی!
دا مې څومره زده کول.
ها خو هرڅه کې دی.
دا لکه چې کتابونه او ډبرې له یوه جنسه شول.
...
نه به یې وایم، کنه کتابي ډبرې بل نژاد راباسي.

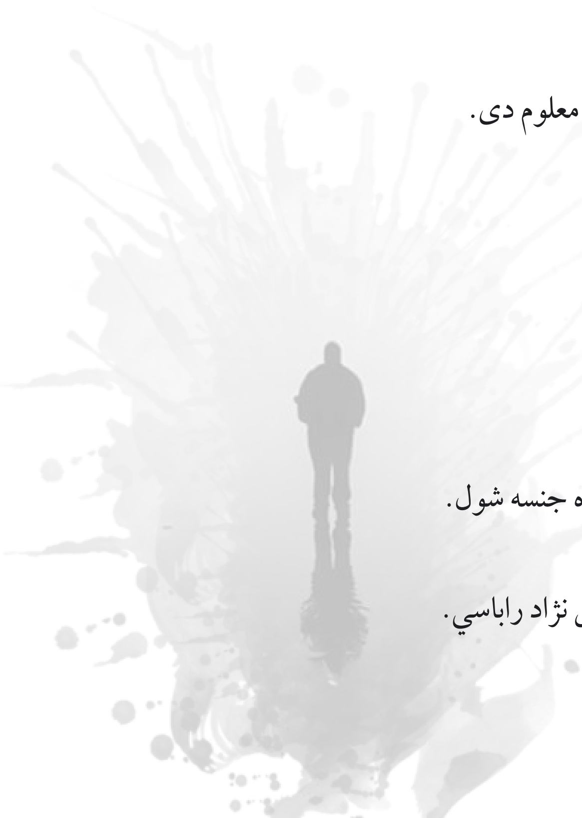

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډېرينو معناگانو آزاد غږ

دا ليکل، څه غواړي؟
هغه شته او زه يې ځنگه ووايم؛ وليکم!
زه که «ځان» وم، چا ته يې ووايم!
ولې يې ووايم...
هر وگړی بل څوک-څه نه دی؛
«خپل» دی.
هره پاڼه خپله ده؛ پاڼه ده!
زه ولې په متن او رنگ کې بې ژونده پاڼې،
کوچې، کوچې خوشې کوم،
چې ورکې شي.
پاڼې خدای ته ورځي.
پاڼې به هغه کږس او کړوس غږوي،
چې ما «خلک» پرې پوهول!
هغه به وايي:
سترگې دې وې، ولې دې ونه کړل ليدل.
خوله دې وه، ولې دې ونه ويل (...)
غوږونه دې ؤ، ولې دې بې کرښو، دفترونو
او له ډېرينو معناگانو، خپلواک «غږ» نه اورېده!

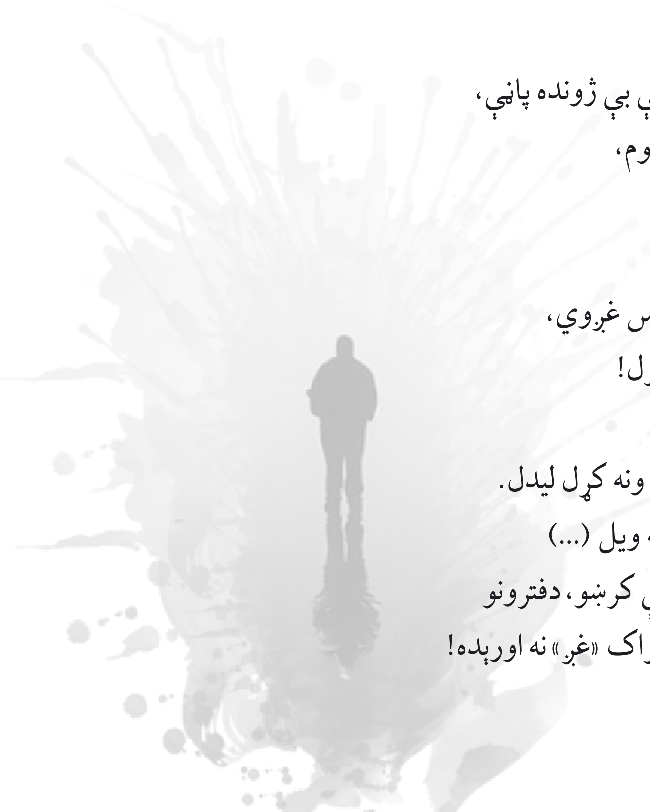

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه څوک او څه شی

تر هغې چې یوې مور زیږولم، زه چیرې وم؟
تر هغې چې یوه پلار نومولم، په څه نومېدلم؟
تر هغې چې د کلي، قوم، دود، تاریخ واسکټونه او خولۍ یې را اغوستلې؛
پر سر را ایښوولې
زه څه وم، څوک وم؟؟؟

دا لیکل، څه غواړي؟

هغه شته او زه یې ځنګه ووایم؛ ولیکم!
زه که «ځان» وم، چا ته یې ووایم!
ولې یې ووایم...
هر وګړی بل څوک-څه نه دی؛
«خپل» دی.
هره پاڼه خپله ده؛ پاڼه ده!
زه ولې په متن او رنګ کې بې ژونده پاڼې،
کوچۍ، کوچۍ خوشې کوم،
چې ورکې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڼې خدای ته ورځي.
پاڼې به هغه کړس او کړوس غږوي،
چې ما «خلک» پرې پوهول!
هغه به وايي:
سترګې دې وې، ولې دې ونه کړل ليدل.
خوله دې وه، ولې دې ونه ويل (...)
غوږونه دې ؤ، ولې دې بې کرښو، دفترونو
او ډېرينو معناګانو ، «غږ» نه اورېده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه د غلا غځول

څومره چې ورباندې غږیږم، لېرې کېږم.
څومره چې پوهېږم، هومره یې دروغ وایم.
شته، نه ویل کېږي؛ ښوول کېږي!
نشت وایم، لیکم او د کاغذي غږونو کاروانونه،
د ذهن وچ، کرخت، بېمالګې جنت ته، ور جاري کوم.
غږ شته... څوک غږیږي!
خو چې زه غږیږم، غږ ډوبیږي!
لیک د غږ احتکار دی.
لیک د لیکوال نه دی؛ اخر په هرڅه کې (یو) دی.
څوک به نه غږوم، غږ خپله غږیږي
یوازې غږ غږیږي، ما خپل د شعور جیبونه له غږه را غلا کړي!
هغه هرڅه لري، خو پولیس یې زه یم او «زه» یم؛
ځکه نو زمانې، زمانې زما د غلا، غځول دي.

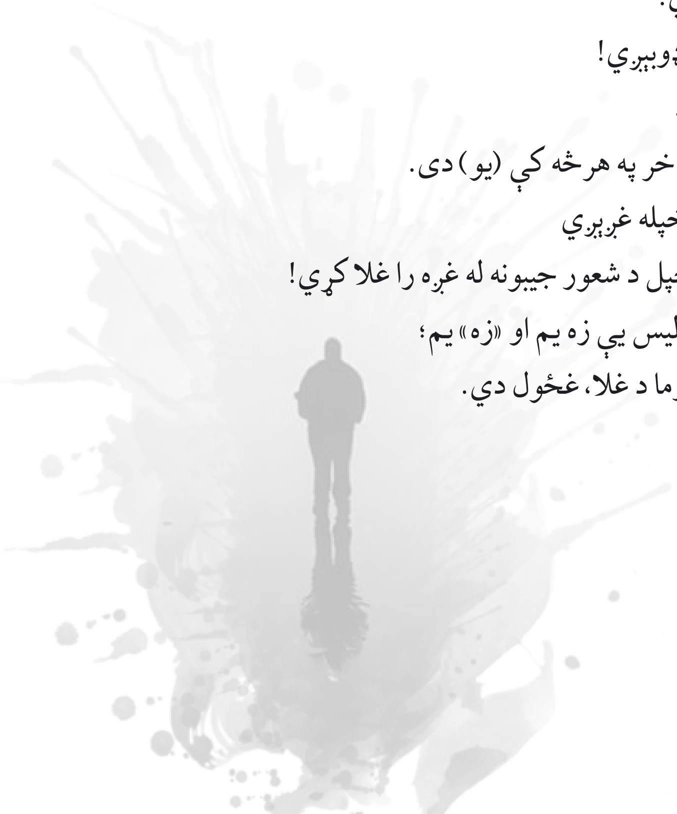

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه چې شته لاندې وباندې نه شته

غوښتل مې مینه ووایم.

مینه یوه ده، یوازینۍ ده، خو له ټولو ډکه.

مینه لومړنی غږ دی. مینه زما د زړه سپین اور دی. مینه کور دی،

که زه یم، که یو تور دی.

که زه هغه-دغه یم؛ «هغه»، «دغه»...هغه هم ژیړ دی؛

کور دی! مینه یې اور دی.

که ها لیبیې...رې تاریخ کې بند، وچ وچ بدن،

ځیږ لکه ډبره ژاړي هم ډبره؛ خو مینه یې کور دی،

مینه کور دی.

مینه، هغه کلمه ده، چې کور یې هلته/دلته دی،

خدای سره دی.

مینه، هره شیبه ده، خو چې خوشې یې کړم.

مینه، یوازې زیاتیږي، نو ځکه به خوشې کیږي.

مینه، نه په زمکه کې ځایګی لري، نه ستورو او کیهانونو کې.

مینه، زما په اندازه ده، زما په قد او په زمانه ده.

زه او مینه همزولي وو، دنیا ته راغلو، چې هره «هستي» بشکل کړو.

مینه، نه زما ده او نه د هغه چې زه یې وژلو ته فکر، چاړه او کبر شپه او ورځ،

له ځان سره، په ځان کې ګرځوم.

مینه کور ده، پر هرڅه راچاپیره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه د «ده» او «هغه» اور ده.

مینه هغه جوهر ده چې دومره څېرې، او رنګونه،

دومره شمېرې او نژادونه ور څخه جوړ شوي.

مینه خدای ویلې. مینه له خدایه راځي، ما اخلي او بېرته ورځي،

ځکه چې خدای چې شته؛ فاصله نه‌شته.

دغه زه، زه، زه...نوم نه‌شته،

قوم او قبیله او یوازینی رابلد نه‌شته!

خدای چې شته؛ نو هیڅ نه‌شته.

مینه، چې شته لاندې او باندې نه‌شته.

مینه، اواره ده، هومره چې زه زړه، دنیا ته چې پرته له «هغه» بله هېڅ نه‌شته؛

اوارولی او سپینولای او له خدایي نغمو او رنګونو ډکولای شم.

مینه، ستره ده، څومره چې زه «سر» ور لوړولای شم.

مینه، زیاته ده، هومره چې زه یې ورکولای شم.

بل نوم یې نه‌شته:

مینه ده، مینه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی غبرګ سندره

خدای شته!

نو څه ورکه شه «زه» مینه دومره ده، دومره ده، چې پرته له خدایه هېڅ نه‌شته!

خدایه، دومره شتوالي ته څه وکړم؟

وناڅم، آوازونه ووایم، که سپین پاتې شم، چې دا کاروان غبرګونه،

دا ګلان ګلان رنګونه،

دا سمندر سمندر مینه را باندې تېره شي.

دا «...» راته وايي، چې لومړی حرکت نڅاه ده!

لومړی غبرګ سندره،

او پیلنی انځور هغه دی، چې لا په خوله نه راځي!

زه به هغه ژبه را ژوندۍ کوم، چې «هغه» ورباندې سندره شي.

زه به هغه غوږ را ویښوم، چې «غبرګ» او «رڼا» یې ورباندې را دننه‌شي،

ما پاک یوسي؛ د ذهن او حواسو له غلاوو مې ووینځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خدای پرته ټوله بې‌سوادي ده

نه به یې وایم دا د بدن خاورین کنډولې مې خام دی؛ اور به واخلي.

آه ه ه...!

څومره چیغې مې وهلې، چې راویښ شم.

هومره مې را باندې ولیکل، چې بېرته بې‌سواده شوم.

بې‌سوادي ښه ده، ځکه خدای شته،

نوره یې بې‌سوادي ده!

بې‌نومه

یو بې‌نومه دی، چې دومره مې غږوي!

یو بې‌نومه دی، چې زما تر وینا، نصیحت، پوهې او عقل بیا هم لوړ ودرېږي.

نه یم هغه خوله، چې بې‌نومه پرې وویل شي.

نه یم راویښ شوی هغه غوږ، چې دغه د هرڅه پلار

سکوت واوري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر سره ولاړه مینه

مینه، چې کیږي او بیا زیاتیږي.
مینه، چې په کېدلو پیدا کیږي.
مینه‌شته، ځکه هرڅه کیږي.
...دا رنګین رنګین نسلونه، نژادونه، فکرونه، باورنه
له مینې را شنه شوي.
هر ژوند مینې کړی او زیږولی دی.
په هرې څېرې او بدلون سره، مینې (څېره) نوې کړې.
ټول ویناوال او بنسټګر زاړه دي، مړه دي؛
ځکه چې خدای دا او هغه اوتې بوتې نه دي: «خدای شته».
څومره چې ولوېږم یا پورته شم، مینه سر سره ولاړه ده.
مینه، چې خدای هره خوا لیږلې، هغه ته ورغلې.
مینه، د ارواو تلل راتلل دي.
مینې راوړي، په مینه ورغلي.
مینه، یوه ده. یو ځای ده، ځکه هر شی «ځای» دی د مینې.
مینه، ژوند خپل خدایي کور ته خېژوي.
او هرڅه خدای غوښتي.
مینه، لکه ټول نومونه، ټول رنګونه، مذهبونه او نخشه په لاس استاذان
چې ژوندی کلام غږوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه د ټولو بر خلیک

دغه مسافره اروا، چې خدای یې شته دی.

هرڅه خدای پیدا کړي؛ نور څه وغواړم.

بل څه نه‌شته. په خدای کې بل څه نه‌شته.

مینه‌شته؛ خو نه لیکل کیږي.

لیک زوړ، کاغذ زوړ، خوله او ګوتې زړې او مینه نوې،

دغه شیبه او دغه، دغه...

مینه، د آسماني کور هغه لاره، چې په هرڅه کې ریښې لري.

مینه ټوله ده، ټول په مینه کې دي. او همدا یې مینه ده.

ځکه زره زره هستي، نوې نوې مینه ده.

ددغو اوتو بوتو لیک بر خلیک مرګ دی

هی هی! څه شولې هغه شیبې، چې دا او «دا» مې ولیکل!

څه شوې هغه شیبې، چې «دا» او دا مې نه و زده؟!

...لیک هم عجیبه دوړه ده، چې څومره یې کوششي ولیکې، زړو ښکاري.

څومره چې غټ شې، ډېرو ته ورته کیږې. څه شی نه‌شته چې پاتې شي.

اوس چې مادي یم، جسم او تن لرم! ذهن او حواس لرم! څه وینم؟!

هغه څه چې زما د هویت نښې، نېټې او پېښې بلل کیږي، څومره یې ژوندي دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا ژوندي يې څومره «ژوندي» دي؟؟

ایا ژوند هغه نېټه دی، چې د رحمان بابا په شناخته يې کښلې؟

ایا هغه وړمه شته، چې په امير کروړ يې «زه» او «زمری» راویښاوه؟

لږ تر لږه نیم هویت مې مړ دی! او زه څومره ژوندی یم؟!

پښې مې پرونی نه دي پاتې،

لاسونه هم له پرونه ستړي دي، سترګې هم ځينې پروني شیان، نور نه‌شي لیدلای!

...زه زره زره زړېږم!

ددغو خبرو، ویناو، اوتو بوتو برخلیک مرګ دی!

ولې لګیا یم؟

ولې يې لیکم؟

ایا پوهېږم او که پوهېدل غواړم؟

څه شی زده کړم او څه شی ور زده کړم؟

سقراط کلونه، کلونه سوالونه وکړل،

خو وروستی چیغه يې پردې تکي وچه شوه، پوه شو، چې نه پوهېږي!

انشتین تر نسبیت پورې اوچت شو. او نسبیت يې هم هغه تابلو معرفي کړ،

چې د عشق پر غېږ کې پروت ماشوم، او د دار رسۍ ته ولاړ مجرم، په‌کې (ساعت) ویني.

تندی پر پوښتنو وېشتلی

هېڅ شی د زده کړې لپاره نه‌شته.

کتابونه-تحقیقونه د مینځلو لپاره لیکه دي.

خدای چې شته، زه د څه شي تحقیق وکړم!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح چې شته، له ذهنه ولې تېرې ونه کړم؟!
اه ه ه...څومره مې خپل سر او تندی پر دې پوښتنو وویشته!
چې چوپ شم هرڅه پیدا کېږي...

د جلاوطنۍ مدرسه

زمکه د تبعید مدرسه ده.
میلمه نه‌شته، میلمستون نه‌شته...دلته یوازې ورکړه ده.
څه لرم چې آسمانونو ته یې وخېژوم؟
د احساس کومه څپه، د عاطفې کومه غوټه،
د فکر کوم فرمول ددې دی، چې نه لېدلې ته یې یوسم؟!
څه نه‌شته چې ترلاسه یې کړم.
دا خاورې، دوړې، دا په خړو ککړې اوبه،
دا اورونه او دودونه...
دا هوا او توپانونه ...ددې نه دي، چې له زمکې لر او بر پرې تېر شم.
زه (یو) بې‌تجربې روح راغلی یم، چې په زمکنیو پښو او لاسو،
حواسو او مغزو، حقیقت تجربه کړم.
زه څه نه یم؛ د مینې ورکړه یم.
مینه وېشم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه یوازې مینه ده

مینه شخصي نه ده. د ما نه ده. د پلار او نیکه نه ده...

غر او ډبره یې نه ده.

کلا یې نه ده، برج یې نه ده.

مېنه نه ده!

خدای همداسې پیدا کړې ورا لېږلې!

مینه خدایي غذا ده.

مینه به لاس په لاس شي، تر خدایه پورې.

که له هغه راغلي یو؛ نو چا ته به ورځو؟!

چې خدای شته پښې په چا پسې وکړم.

چې مینه خدایي ده، له چا یې وسپموم؟!

چې مینه‌شته؛ نو زه له ځان او نورو سره ولې جنګېږم؟

یوازې مینه کېږي، او مینه یوازې، «کېږي!»

مینه یې ورکوي، ورکوي، ورکوي...چې هر ژوند مینه¬ګر را ژوندی شي.

برخلیک همدا دی.

څو چې مینه ونه کړم (ورنه کړم) لا به جنګېږم!

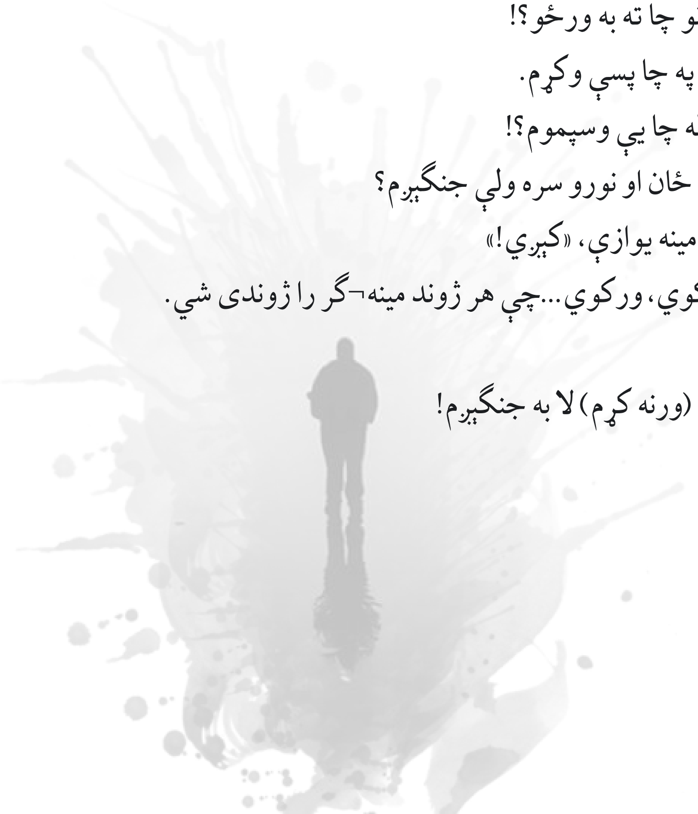

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مينې سره خدای ښکاره کېږي

مينه کېږي.

مينه د هڅو خاتمه ده. مينه چې وخوځېږي، زمان مري.

مينه چې وغړېږي، خبره وچېږي.

مينه چې ښکاره شي، خپل او بل هېرېږي.

مينه چې وشي، ځول (مکان) بې کوره وبې ځايه کېږي.

د تاريخ کتاب سپينېږي،

هندسه، له اشکالو او مکانونو څاخي،

فزيک، ځوله لاره په خټ را وهي،

ادبيات، ځول په اوبو لاهو کېږي،

مجسمې، ځولې يوه ته ځانونه خوشې کوي،

او ښکلاوې له ذهنونو، حواسونو را آزادېږي.

مينه چې وشي، خدای ښکاره کېږي!

هو خدای ښکاره کېږي.

فقط مينه چې وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمکه د څېرو د جنګ تیاتر

آه!

چې غږېږم، او غږ مبېږم؛ لا ورکېږم.

چې حافظې ته یې سپارم، هومره بې‌مانا کېږم!

چې پرته له ما، بل چا نه ده لیدلې.

چې په وچ (متن) او ډېرلیکونو یې لولم، هومره ناخبره کېږم.

چې څومره یې لټوم، لا ورکېږي!

چې څومره یې غواړم؛ لا رغړلي، لا تښتي، لا لېرې کېږي!!

په غوسه شم، چیغې وهم...لا ځي¬¬¬¬¬ي¬ي¬ي...

ورکېږي؛ چېرې نه ویګ له دننه دننه را ګوري!

او زه دباندې دباندې، ورپسې ورک یم.

...ما ټوله زمکه ابل کړې، خو هغه نه‌شته!

هغه و، خو رانه ورک دی!

په ځان کې را نه ورک دی.

ؤ! چې وخوځېدم، وران شو!

چې ومې کتل؛

لېرې شو، هېر شو!

چې ناره مې ورپسې وکړه، هومره لېرې ولاړ؛

لکه د غږ پر څپو چې، زما ناره تښتي، تښتي...

هغه شته، چېرې چې زه غواړم.

هغه شته، چې «چېرې» ورپسې ونه ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شته، چې په «بل» کې يې ومنم.

بل نه‌شته، پرته له يوه بل نه‌شته!

ځېرې هغه وسلې دي، چې د زمکې له پيله مو سره جنګوي.

نومونه هغه خنډونه دي، چې هغه ته د ورتګ په واټ مو،

سره کښېښول او هغه لېرې، لېرې، لېرې شو!

څومره چې ورپسې ووتم؛ هومره لېرې شو، ووت!

زه دې باور وژلی يم، چې هغه مې نه‌شته؛ هغه ته ورځم!

سبا ته ورځم.

سبا، نه شوې زمانه ده!

او زه يم، خو را څخه ورک دی!

«زه» هغه نوم دی، چې هغه يې نيولی!

ټول «زه» دروغ دي، ځکه يې نه ويني!

زه دې خبرې ډارولی يم، چې مخ او لاسونه، سترګې او غوږونه، زړه او ذهنونه...

هسې سپين او نقاشي کړم، چې په پورته (کتاب) کې راغلي!

نه، نه...هېڅ شی مې نه‌شته، پرته له خدايه هېڅ شی مې نه‌شته.

اووو...زه..نه..يم!!

که زه «زه» وم، بيا هغه نه‌شته.

حقيقت يو دی.

هغه يو دی. يو «يو» دی؛ زه يا هغه نه‌شته!

زه چې «زه» نه وي، بيا نو هغه زه ده!».

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مينې هيڅ نه‌شته

آه!

په دې لرګينو توريو څه وکړم!

په دې غاښوره خوله، څه ووايم!

په دې غوږو، چې وينې يې ژوند دی؛ څه واورم!

چې بې وسلې نه شم، هغه مې نه‌شته.

چې سترګې او غوږونه، پښې او لاسونه...

فکرونه او زاړه آوازونه، تش او خالي نه کړم، بقا مې نه‌شته!

هو! بې مينې کولو هيڅ نه‌شته، هيڅ نه‌شته...!

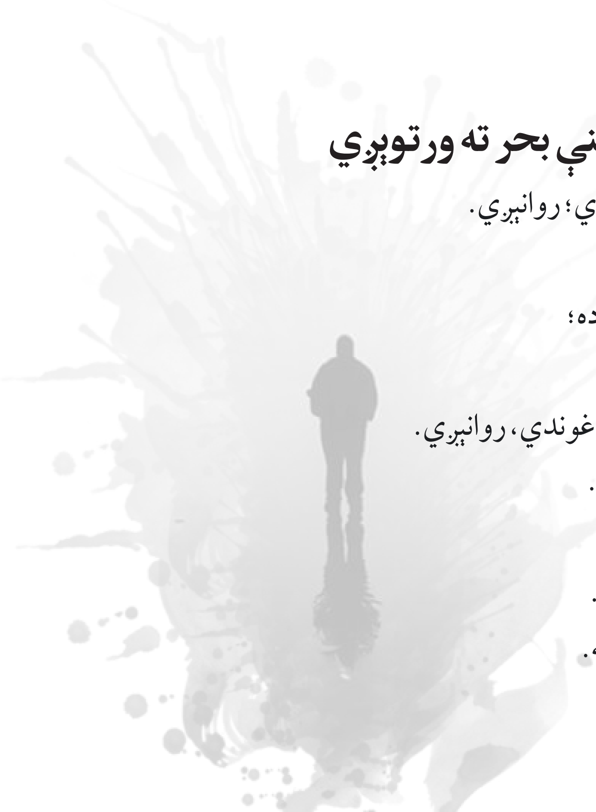

لارې د مينې بحر ته ورتوېږي

مينه په کولو پيداکيږي او زياتيږي؛ روانيږي.

مينه برېښنا ده، زيرمه کيږي نه!

بل حرکت نه‌شته، مينه حرکت ده؛

دادې مينې حرکت دی.

مينه غوړيږي، څېرې او نومونه اغوندي، روانيږي.

شخصي نه ده، مينه خدايي ده...

او خدای بې دليله مينه کوي.

خدای چې څو (وو) مينه کوي.

زه چې پيدا شوم، مينه پيدا شوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوځو ته ووتم، خبره د ملا شوله، سبق ته یې ونیولم، څه (شی) رانه ورک شولو...

په دې کې ها چې ووړ وم ځوان شوم، زړو شوم، ولوېدم، ورک شوم؛

هرڅه چې ګورم؛ (هغه) مینه دی.

مینه مې ورکه کړې؛ مینه نه کوم،

ځکه رانه ورکه ده.

مینه، څومره چې وشي، لازیاته پاتې کیږي، خو نه ساتل کیږي.

له مینې خلاصی نه‌شته.

مینه هغه زمکه ده، چې ټولې لارې ور رسیږي.

(لارې) نه‌شته، یوازې مینې ته ورتلل دي.

نو ټول روان ورغلي، رسېدلي ...له مینې ورک نه‌شته.

ده نه ده، هستي د خدای خبره ده. ژوندی خبره.

د زمان د کپس بتان

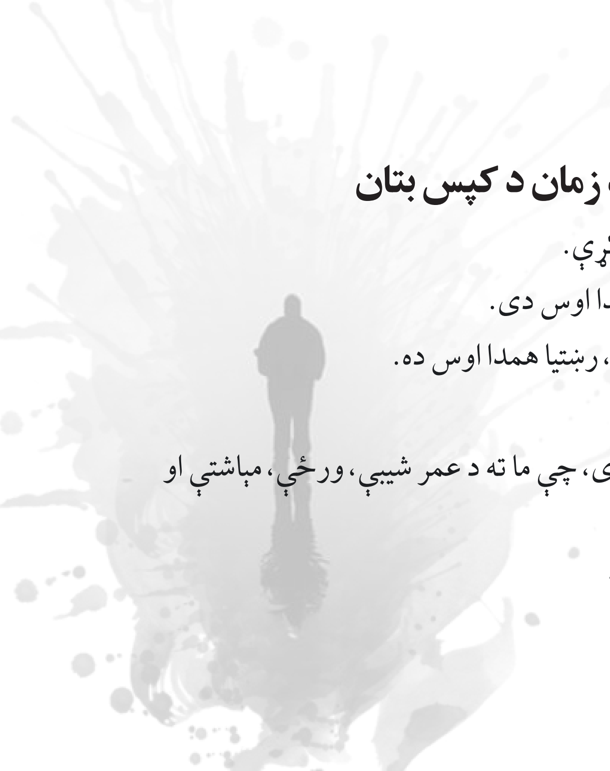

زمانه، زما حافظې جوړه کړې.

اوس یوازینی دی. یو همدا اوس دی.

تللې لاړه، نه راغلې نه‌شته، رښتیا همدا اوس ده.

واټن همدا دی.

واټن هغې زمانې جوړ کړی، چې ما ته د عمر شیبې، ورځې، میاشتې او کلونه را شمېري!

زمانه مې مرګ ته ورولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه هغه کپس دی، چې ما پر ځان را تاو کړی.

دا ختین، لرګین، ژیړ او سره او سپین شیان دي، چې تللي یا راځي.

«هغه» نه ځي نه راځي؛ هغه همدا اوس شته؛ نو د پرون او سبا خبره یې دروغ ده.

د بې‌خدایۍ، ټوله فاصله د زمان په کپس کې ده.

هغه بې‌کپسه دی. آزاد دی. یو دی. او (دی)!

دا نومونه، دا څېرې، دا خبرې، دا اوتې، بوتې...

دا کارنامې څومره راپورې درنې شوې!

که کامیابي ده، که ناکامي، که سرلوړي ده که بې‌عزتي،

ټول د همدې کپس بتان دي.

دا د واقعیت زمان مې په بتانو وپېرساوه، وپېرساوه...چې په‌کې له لوړه، لوړه برجه راولوېدم.

هېڅ شی نه و؛ یوازې خدای و.

زمان چې اوبو یوړ، زه هم ووینځل شوم، بې‌خدایي ولاړه هومره ورکه شوه، هومره چې هېڅکله نه وه.

لیکوال ځان لیکي

لیکوال ځان لیکي، او ښه یې همدا ده، چې همدا لیکي.

ځان چې نه لیکي؛ نو څوک به لیکي؟

خدای شته؛ نه ځي، نه راځي...

په پوهه کامل، په واک او ځواک پوره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند له هغه څخه، هغه یوازې مینه او په هرڅه کې پورته له بیانه!

نه، نه لیکل کېږي، نه تفسیرېږي.

...او لیکوال ځان لیکي!

خو چې دومره رښتونی شم، چې د توریو په ورا کې، د (ځان) پټه بلا ووینم؛

(شیطان) همدومره نېږدې دی!

ما چې «بل» پسې کاڼې وارول، شیطان لا زیات شو.

ټولې شیطاني څېرې، خبرې، ویناوې او لارې،

زما خپله ننداره ده: زه په نورو کې د ځان په ننداره وم.

شیطان بل چېرې نه ځاېږي، پرته د «زه» له سوړې.

ټول «زه» همدا دی.

دنیا خدای پیدا کړې او خدایي ژوند په کې ځغلي، منډې وهي.

سړي، رنگونه، قومونه، وچې دښتې او شنیلي غرونه، ټول د خدای په سندره ډک دي.

هر نوم د خدای د نوم بله څېره

چېرې نه دی؛ همدلته پټ دی. همدا یې پوله، همدا یې ځاله.

زه یې له لومړۍ ورځې سر پورې ولاړ وم؛

زه وم، پرې تېروتلم.

چې ویې وینم، بیا مې د چا وژلو، اېلولو، بدلولو او سمولو پسې نه‌شي لېږای.

چې ویې وینم، بیا ټول اورونه، او سیوري، ټولې فاصلې او دامونه،

همدلته نېږدې په نېږدې، همدلته په ځان کې وینځم او (یوه) ته، نغده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورگورم.

چې خدای پیدا کړي، د خدای نوم ورباندې ځلېږي.

هر ژوندی یوازې، یوازې، په هغه غږ چې خدای ورکړی، نارې وهي، خدای یو دی.

زه په چا چاره ور تېره کړم.

د خدای رنګین نومونه، ټول په خدايي حافظه کې شته.

زه زمانه

همداسې مې لیکم...همداسې مې لولم...همداسې مې مینځم...

همداسې مې ګورم... همداسې مې ورکوم؛ لکه لاره چې ورلنډوم.

ټوله لاره په ما کې تېره شوې.

رښتینې هندسه مې ولیده، ځان لیکلو پرې وروستم.

تاریخ مې پای وموند. زمانه مې پای ته ورسېده.

ټول زه زمانه و، او زمانه «زه» وم.

فاصله بله نه وه، فاصله بله نه وه...

د فاصلې زمانه ټوله «زه» وه، «زه» وه، «زه» وه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د پنځو ښامارانو کلا

دنيا ته مې کتل، کتل، کتل...چې پوه شوم:

«ما خو ټول دنيا ته کتل!!!»

ځان ته مې وژړل؛ ځان ته ور ښکته شوم؛ وېرېدم، ځان سره نا اشنا وم:

دننه سمڅې وې او سوري، او ګړنګونه!

کړس، کړس شو...يا کټ، کټ شو...يا ترپ، ترپ شو:

پنځه سرونه مې وليدل!

لکه غل او پوليس ودرېدم. څک شوم. سترګې مې رډې، رډې راووتې!

غوږونه مې بوخ، بوخ ودرېدل. خوله مې وازه شوه، وازه شوه...

هومره وازه شوه، چې ښامار ترې راووځي!

ټوله بلا همدا وه؛ دنيا مې نوره هېره وه؛ همدا ټوله دنيا وه.

ټوله بلا په ما کې دننه وه، نېږدې...کټ مټ زه، زما وه!

د «زه» کلا، په غوښو وينو جوړه کړې وه.

پر ښکلاوو شرمونه ما ور داغلي وو.

وېره ما راوړې وه، جګړه ما کړلې وه.

لال او زمرد «ما» ځانته ليکل کول...

دا چل ذهن جوړاوه!

ذهن خپلو شيانو، سړيانو، هديرو او ملنګانو باندې،

چې «ګفت» ورته شوی و؛ زړه تړلی و.

ذهن، د حواسو پر پښو رنګونه غوبل کړل.

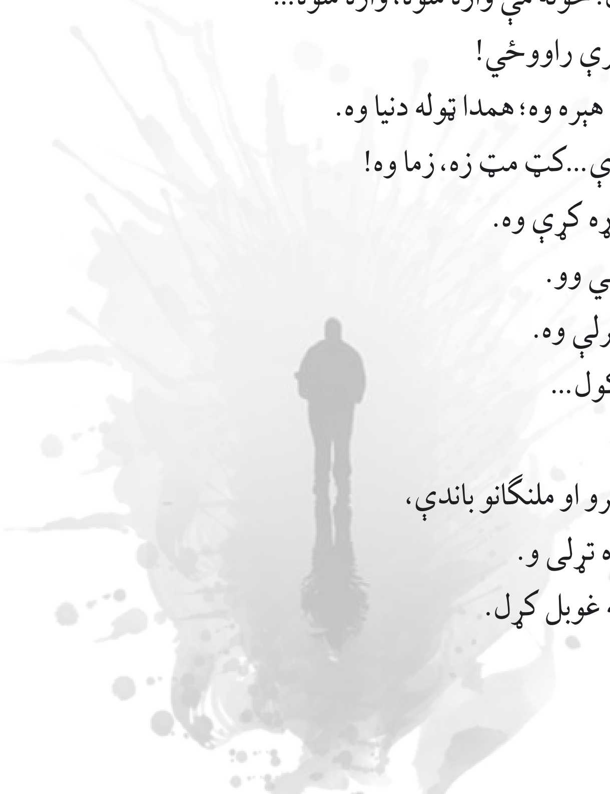

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حواسو په لاسو یې غلې او گانې او زوروریې خاطرې په خپل نامه کړې.
د حواسو په سترگو یې خپله دنیا هومره وغځوله،
چې نسلونه، نسلونه یې، په‌کې ولاړ شي او دا لا اوږده شي.
...
«زه» بر ناست و. شمله آسمان ته لوړه؛ د جنت حورو ښکلوله،
خبرې: «دا زه وایم!»...
د گېډې گړمبهاری، او د ښاپېریو چکې، کتابو ته ور وتې، هلته پاتې کېدې...
زمکه برخه زما وه!
بد وډار شوم، لاس مې کړ، چې ټولو ته اور واچوم؛ کتل مې دباندې یم!
دنیا ده او «کاپېر، کاپېر» سړي، او «بې‌اجازې، بې‌اجازې» فکرونه او د مړیو پر خاطرو ننگ کول!
زړه مې و چیغې کړم...بیا ژر له ځانه وډار شوم. دننه ښاماران پراته وو!!!
د بل جنس د ښکلاوو، طلایي تاجونو، قصرونو او کبرونو «شهوت»!
د ذهن په چلونو او د احساساتو او عواطفو په لاسونو، د «قهر» اور هره خوا شیندل کېده.
سپېنې شیبې او پاکې شیبې، د «طمعې» د ښامار غرهاري پړسولې،
(ځواني او زړښت په همدې کې ولاړه!)، په سړیانو او شیانو «تړلتیا»
اووووو...«ځانپالنه»!
گوښې ته شوم، چې «باچا» ته عریضه ولیکم: عریضه، همدا وه!
خندا راغله او غاښونه مې سره وچیچل! څه شی را په‌کې را وینښ شول:
«مومن¬خان»، همدا وخت و!
خو شیرینو نه وه، چې اوښکو ته مې شمال جوړ کړي!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او له اوو سيندو او اوو غرو مې ور واړوي؛ تر خدايه پورې!
ما ته اورونه را په خوله وو.
زه خپلو بڅوړو ښامارنو کې پروت؛ د ښامار ټوله سفرنامه وم.
هرڅه مې کتل!!!
هرڅه مې جوړ ول!!!
خو شيرينو نه جوړېده! شيرينو را په کې ورکه وه.
پاڅېدم چې ټول مال او حال په شيرينو ور وسوزوم.
اورم، چې شيرينو له دننه، دننه را په کې روانه وه؛
ده!
ودرېدم! چوپ شوم! په هوا کې وچ شوم. حتا پښې مې اضافي وې!
دادی ومې موندله:
د دنيا غټ اور زه وم. زه پر شيرينو ور «بل» وم.
شيرينو په ما کې روښانه وه، مومن خان ما وېده درلود.
او خدای تر دې ټولو نيږدې، نيږدې!
دنيا تکه سپينه پراخېده؛ خو «ځای» پې نه و!
ځای يې زه وم؛ زه وم ولاړ.
بېرته شوم؛ خو دنيا چېرې ولاړه نه!
دنيا نه وه، همدا سپينه وه، سپينه دنيا په هر شي کې وېده وه.
دنيا چا نه وه ليکلې.
دنيا نه مکان درلود او نه وه په زمان کې سپره.
دنيا دننه وه. زه دننه وم. هېڅوک مې پاتې نه‌شول؛ پرته له يوه نه!
هغه هم زما نه و.
د يوه هم نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په (ځان) کې و او ټول په ځان کې په بقا وو.

له دې سره: له «خپل» پرته، د هېڅا «زه» نه و. او هېڅ څوک «زه» نه و؛ خو هرڅه په بقا کې...

د درک شېبه

درک یوه لحظه ده. او ناڅاپه پېښه کوي.

او بیا په اوږده مثنوي کې وربېږي، وربېږي، وربېږي...

او وروسته د متشریحینو، وړیاخور ټولګی، لیکه کوي؛ زمان همدې ته وایي.

رښتیا!!! (زمان) هم د (فزیک) جنس دی.

اکاډمیک فکر لګیا دی، هستي تشریح کوي؛ خو هستي هماغه یوه شیبه درک کې دننه ده.

درک ته به بې خولې، بې ژبې، بې لاسو او بې پښو، او بې حواسو، ور ننوځې.

درک یو دی، نه یې مانا کولای او نه یې د په ذهني حواسو موندلای او ځایولای شې.

درک له ذهن او حواسو ها خوا دی.

درک (یو) ځېز تجربه کول دي.

د درک د روح حس دی. او روح هېڅ پوله نه‌لري.

هېڅ ځای، نه ځایږي؛ ځکه ځای یې نه‌شته.

هغه هېچېرې نه‌شته، ځکه (ځای) نه‌شته.

درک شته! بله خبره نه ورسره جوړېږي. درک نه‌شم ویلای!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درک ژبه غږ او توري نه لري. ددې ژبې نسب نه‌شته.
دا ژبه یوه کلمه، یو نوم دی؛ خدای!
په دې ژبه چې وغږېدلې، بیا روح شوې، بیا خدای شته.
بیا چېرې نه ځې!
بیا څوک نه وژنې، نه سموې!
بیا هرڅه په پاخه فصل کې دي.
بیا یوازې یو خدای شته.
بیا هره خبره، هر نوم، هر حرکت، د یوه په ذکر بدلېږي.
بیا توبې او زارۍ نه‌کړې؛ ځکه په هرڅه کې، په عبادت کې یې!
خو «زما» «عقل»، روح چېرې دې ته پرېږدي، چې په کاغذ او قلم را تېر شي!
...
درک د روح ویښه شیبه ده.
درک روح ویښېدل دي. او روح شته؛ ځکه خدای یې شته.
اخلاق همدا دی؛ «خدای شته!».

حکمت او شیبه

درک، خرد را څرګندوي. خرد لومړنۍ پوهه ده؛
نه جوړېږي او نه یې حسي-ذهني ابزارو ته اړتیا شته.
دا د ټول حقیقت زده کړه ده. دادې حقیقت ژبه ده. خرد، ټوله زده کړه ده؛
خو ټوله نړۍ چې چاڼ کړې؛ ټولګی او ښوونکی به یې ورڅخه دباندې راونوځي.
خرد دننه راویښېږي. دا ژوندۍ پوهه ده؛ هغه هم همدا شیبه، همدا اوس!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته به خپله لوښی کیږې، دابه خپله زده کوې، دا به له ځانه اورې!

ځکه خرد دننه دی. لکه روح همالته ناست وېده دی.

خرد ژوند ده؛ ژوندی دی...مخامخ، روڼ او ساده غرېږي؛

خو توري او کلمې ورپورې وچې وچې نښلي، ودروي يې!

هغه په زاړه لیک کې، د غنو تارونو خوړلی، وژلی؛ ځکه په تورو کې وژلی پروت دی.

توري او کلمې هم په دې منزل اخته دي، چې حقیقت په‌کې وشي؛ خو حقیقت شیبه ده.

یوازې (اوس) غږېږي؛ خو متن، تللې زمانه وايي...څه ووايم!!!

څومره چې هستي ژوندۍ وینم؛ ټول حکمت دی!

مینه په هره خوا چې ځي هغه ته رسېږي

که مینه¬گر شم؛ راڅخه دومره مهال ورک به مې پیدا شي.

که مینه¬گر شم؛ ټوله ورکه به يې ورکه کړم.

که مینه¬گر شم، د ټولو الماسو، سروزو تاج به په سر وتړم؛ هغه ته به ځم!

هغه، ددې پرځای چې ولاړ شي، (شته)!

مینه¬گر که شم، چېرې به نه ځم؛ له هغه به نه ځم!

حرکت نور نه‌شته؛ هالته غوړېدل دي؛ هومره چې هم ستوری يې،

هم ستوري ويني، هم ستوري ستا په بې‌دلیله اگاهۍ کې شته!

چا ته به نه ورگورم، څوک به نه وینم، څوک به نه وي،پرته...

آه، چې مین نه یم، نوم يې څرنگه اخلم!!!

مینه¬گر څه نه‌لري، پرته له هغه نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه¬گر څه نه وایي، پرته... څه نه اوري...چېرې نه ځي...څه شی نه مومي...

مینه¬گر په هره خوا چې ځي، هغه ته ورځي.

او هغه یو ده، یوازې ده، او پرته له دې څه شی نه‌شته...

هغه هېڅ ځای نه‌شته، یوازې زما له خوسا حافظې ور ها غاړې...

چې مینه¬گر شم، قند او شحمیات، نباتات او حبوبات به نه‌خورم...

غواوې او وزې به تر هغو ژوندۍ گرځي، چې هغه، پرې ایښي.

کله چې مینه په خوراک بدله شي

مینه، به خورم، مینه به کړم، مینه به وم.

مینه هسک ته تللې پټې او زینې دي.

مینه له خدایه را روانه ده؛

اوري، چې ټول خیشته کړي؛تر هغه پورې!

ټول په مینه خیشته، پیشته کړي، یوازې یو پاتې شي

او هغه خپله مینه، خپله مینه، خپله مینه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه کور ته د ورتللو بېړۍ

مینه، تر ژوند دمخه، تر زه او ځان دمخه،
تر هرچا او هرشي دمخه د هغه، لومړنۍ ټوله نښه.
مینه، په ټولو شته نومونو، رنګونو، ولسونو
مېړیانو او ګربتانو بار کښتۍ.
مینه، له آسمانه د «فرار» ټوله لار.
مینه، لومړنۍ چیغه.
مینه، کور ته د ورتللو بېړۍ،
مینه، یوازینی مینه¬ګر چې یوازې مینه کوي؛
او «مینه» پرېږدي، چې سل زره رنګونه راوړي.
مینه، دومره مینه¬ګره، چې (فعل، فاعل او مفعول) نه لري.
مینه، ټول هغه څه چې شته. ټول هغه څوک چې شته. ټول هغه...
مینه د ټولې هستۍ ختمه!

مینه پرزمکه ژوندۍ سندره
مینه:
زه څه وینم، پرته له مینې؛ نور زه څه وینم؟!
زما ژبه دومره مینه پر اوږو نه‌شي وړای.
ژبې بېوزلی کړم، کنه چړې او تورې، ټوپک او زغرې،پنجرې او زولنې...
ما چېرې جوړولې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه:

مینه مې ونه کړه، عقل را وینښ شو!

عقل کورونه او کلاګانې، برجونه او مورچې را باندې را تاوې کړې.

زه یوازې شوم، له خدایه لېرې شوم.

زمکه د خدای وه، خدای مینه کوله؛ ما مینه ځانته سپموله، مینه ولاړه،

نوره نه وه.

مینه:

مینه وم، لاسونه او پښې، غوږونه او سترګې...مې واغوستل، په مینه پسې

ووتم،

همدا مې له بل سره مسابقه شوه.

زه مینې جوړ کړې، پنځولی، مینې پر زمکه را لېږلې، چې دومره مهال،

د حواسو د خوندو له‌پاره سوالګر شوم.

مینه شته؛ خو چې وشي. د لوی مینه¬ګر زده کړه همدا ده.

مینه، برېښنا ده؛ نه زیرمه کېږي.

نه زیرمه کېږي، ځکه په وینو سره زمکه کې لا رڼا ځغلي، لا سندره شته.

هغه خو ټولو سره په مینه دی

آه،

څه خوب و، چې په‌کې ماده، ماده شوم!

څه خوبونه وو، چې په‌کې نوم شوم، څېره شوم، نوم شوم څېره شوم، نوم

شوم څېره شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوووو...څېره که ښه وه، هغه به درلودله.

نوم که ښه و، ما به ورسره موندلی و.

عقل او لاره که یوه وه، ما به پکې موندلی و.

هغه شته، خو چې څه شی ونه وینم.

هغه غږیږي، خو چې څه شی وانه‌ورمه.

هغه شته، خو چې هېڅ شی ونه اوسم.

هغه راځي، خو چې ورته سپینه لاره شم.

-هوووووو...خبرلوڅه! ومې موندلې!

چې شته، څوک یې چې غږیږي؟؟؟

-ویې بخښلم، هغه خو ټولو سره مینه ده، هغه خو ټولو سره مینه ده، هغه خو ټولو سره مینه ده...

«زه» د خاطرو هدیره!

د زمري ۱۸مه (یو څرک وشو، په نااشنا زمکه کې؛ زه به یې داسې راوړم)

زه، لکه څه شی؟!

(زه، څه شی یم؟ څوک یم؟ ولې یم؟؟؟)

پېژندپاڼه:

نوم، کلی، ټاټوبې، هدیره، خاطره...لومړنی-وروستنی پوهه!!!

نوم: م ح م د ا ن و ر...؛

دا توري څه دي؟ له کومه شول؟!

توري، هغه یوه زده کړه وه، چې پلرووو...

خپلې خاطرې او جګړې، ماتې او فتحې پرې لیک کړې، چې تلپاتې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلی، هغه ختمینه ځاله، چې ځان او قبیله او را ټول کړي مسي او طلايي
پیسې په کې خوندي وي.
ټاټوبی، هغه فاصله چې زما او آسمان پورې غځېدلې!
هدیره، هغه ختمینې، ډېرو پوښلې تورې ځاه¬ګانې، چې زما د پلار او نیکه
غوښې
او ماغزه ¬یې خوړلي او لا هم غځېدلې، چې ما وخوري:
ماسره د ټول نژاد خاطرې او باورونه دي!
خاطره، هغه سپکې سپورې، چې پلار له نورو سره په جګړه او ماتې
خوړلې سوله کې ثبت کړي،
چې زه او را روان «زه» سر ور باندې کېږدم.
وروستی-لومړنی پوهه، هغه په توریو کې ګنډل شوی فکر چې دومره وچ،
وچ را په کې ګرځي را ګرځي.
دا خو ټول له زمان او مکان څخه جوړ شوم!
دا خو پېژندپاڼه نقلي وخته!
دا خو زه نه یم؛ زه هغسې نه یم چې پیدا یم.
زه چېرې پروت، ولې پروت، زما ویښه د چا ده؟
نه! ویښ نه وم؛ کنه مړي را په کې نه رواڼېدل!
زه د مړیو بېړی، زه د زمان او مکان له خاورو دوړو پوخ معبد،
او خاورین را په کې بتان ولاړ دي.
زه، څومره ورک، څومره هېر، څومره لېرې!!!
زه، هغه څرک، هغه ټکی، هغه پیل یم، چې دومره زمانه نه یم اوسېدلی؛
ورکه مې همدا ده!!
هرڅه شته، ځکه چې خدای یې شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اه، زه ځومره ښه وم، زمکه ځومره ښه وه؛ همدا مې مدرسه وه:
زده مې شول، چې زمان او مکان، يو له بله سره مري، يوازې (...) شته!
را يادېږي، چېرې چې زه يم، هغه هم شته...
که را په ياد شم، که را په ياد شم، که راپه ياد شم...
زرينې کرښې: «دنيا ته اجازه وکړه، څرنګه انتخابوي يې، ځان‌ته دې اجازه ورکړه، څرنګه يې چې انتخابوې، ژوند وکړې.» ريچارد باخ

روح د آسمان وګړی

وګړی روح دی؛ خو لا خبر نه دی، چې «روح دی»!
شته انسان‌وګړی، د ذهني، عاطفي، او رواني، سياليو، لوب‌غاړی دی!
روح، نه شکل دی، نه جسم؛
نه زماني دی او نه مکاني؛
نه مادي دی او نه د انرژۍ وړی.
روح، د ابديت له غېږې، د زمان-مکان هستۍ ته را نقل شو.
دومره مهال يې د غوښو-هډوکو کالبوت اغوستی، چې د مکان-زمان په عرصه کې،
د مينې په قمار سره، اسمان ته خپله دروازه فتحه کړي!

پوښتنه:
آيا اندونه او باورونه، هيلې او غوښتنې، درېځونه او کړنې مو د مينې عطر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیندي!؟
شته افغان‌ټولنه او افغان‌وطن، زموږ د فکرونو د امتحان پارچه ده!
نو؛
وخت یې دی، چې خپل ذهنونه، د مینې او رحمت په دریاب کې ووینځو او سپین شو.
«ابدیت، د زمان‌ومکان له حسه آزاد د ژوند.»
ابدیت، یعنی په «شېبه» کې مقیم کېدل.
افسوس! زموږ عقل تر مصري کتیبو وړاندې، گام نشي ایښوولای.
ابدیت له‌پاره باید، سترگې او ټول حواس او توجه باید پر حاضروناظر خدای ډکې شي!

د هر وگړي ازادي، د هغه د اگاهی تجسم دی.
اوس خپله معلومولای شو، چې اگاهي مو څومره د کار څيز ده؟
پای هم د غږ او رڼا ستورمزلی استاد څو مرغلرې:
«هغه خپل هرڅه نورو ته ورکوي او - د ځان پر وړاندې د نورو زیاتی، بخښي.»
«هغه هېڅ‌مهال، هېڅوک او هېڅ شی، خپل دښمن نه گڼي.»
«هغه د خدای د هېڅ مخلوق په وړاندې نه‌جنگېږي او هېڅ شی خپل دښمن نه گڼي.»
«هغه هېڅ مهال څوک نه اړ کوي، چې د هغه طریقه، ومني.»
«هغه احکام او تشریفات نه وضع کوي. قانون نه جوړوي. او چیغې نه وهي،
چې خدای پر لور، تر ټولو غوره لار له ده سره ده!»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه ټینګار کوي، چې هر وګړی د خپلو کړنو او ویناوو پیرو واوسي.»

برکت دې وي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library